

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHABAR

«Kızgın vatandaş
serinleteceğiz.»

NIHAT ERİM

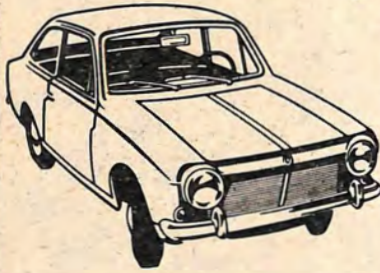

öz malınız

POP ANADOL

talihlilerinden biri daha belli oldu

20 ANADOL OTOMOBİLİ
10 ARÇELİK BUZDOLABI
20 ARÇELİK
ÇAMAŞIR MAKİNASI
VE 400 FUTBOL TOPU
ikramiyeli POP satışlarının
işte en son talihlisi :

Okşan Şansal (Öğretmen Hayrullah Sok., No. 1515, Bostancı - İst.)

NOT: İkramiyeli POP satışları bir ay daha uzatılmış bulunuyor. Çok zengin ikramiyelerin son partisinden istifade için siz de POP kullanınız... Anadollar, buzdolapları, çamaşır makinaları ve toplar kazanınız.

(Çekiliş ve hediye tevzii
Beyoğlu 12. Noteri huzurunda
yapılmaktadır)

(Ak. : 38)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 15 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 31 Mart 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Gölge etmeyin, başka ihsan istemez...

KARAGÖZLE Hacivat, halkın yaratıcı gücünden fıskırmış iki tiptir. Hacivat, zıpır ve sorumsuzdur. Perdeye çıktığı zaman:

— Yâr bana bir eğlence.. diye feryada başlar.

Karagöz, sağduyusudur halkın:

— Geliyorum, patlama!.. diye verir haberini...

Hacivat edepsizliği artırır:

— Yâr bana bir eğlence..

Ve bellidir sonu bu gidişin... ille de kafasına bir sopa inecektir Hacivat'ın... İnecektir ki, aklını başına toplasın.

12 Mart Muhtırasından önce politikacı:

— Yâr bana bir eğlence.. diye tepinip duruyordu.

Akl ve mantık sahipleri:

— Kuzum Hacivatım, etme eyleme... dedikçe tepiniyordu politikacı... Olmadık edepsizlik ve arsızlıkla siyaset sahnesine per-

de kurup şein'a yakmış olanların sağduyu ile ilişkileri kalmamıştı. 12 Mart Muhtırası sopa gibi indi zıpır kafalara... Şimdi politikacı, Hacivat gibi kıvrınmak tadır:

— Ay, kürek kemiklerim, kavgalarım, kafatasım...

Ve halktan aldığı cevap:

— Beter ol!

Hacivat'ın yediği sopa, aklını başına getirecek midir?

İlk günlerde herkeste bu konuda bir umut uyanmıştı. Bir Anayasamız vardı. Anayasamızın öngördüğü reformlar on yıldan beri uyutulmuştu. Sandık politikasına bağlı olmayan, seçmene dalkavukluk etmeyen, gerici çevrelere tâviz tanımayan bir hükümet kurulursa, Atatürk'çü bir görüşle memleket dâvalarını ele alırsa, elbette Türkiye için çağdaş uygarlığa bir atılım olurdu. Bu yolda adımlar atılırken dik-

katli ve uyanık bulunmak gerekliydi.

Yeni bir döneme giriliyordu.

Nihat Erim, ehliyet ve sağduyuyla işi ele aldı. Siyasî partilerle mesafesini iyi tâyin ederek, hem işbirliğine girerek, hem de etkileri altında kalmayarak, reformcu bir kabinenin hazırlıklarına başladı. Sağda solda alabilirdiğine çatlak sesler yükseliyordu. Süleyman bey radyo muhabirlerine:

«— Ordu, Anayasadaki yerinden ve Hükümetin emrinden çıkmıştır..» diyordu.

Bülent Ecevit ise:

«— Müdahale Yunanistan'dakinden daha incedir, bana ve ortanın soluna karşı yapılmıştır..» diye kendisinden hiç beklenmeyen bir mantıkla konuşuyordu.

Sanki Demirel kabinesi zamanında bir Anayasal düzen varmış gibi konuluyordu. Gerçekten Anayasadaki yerini bir türlü tâyin

edemeyen ve Anayasaya karşı daimi bir muhalefet savaşı veren Demirel hükümeti idi. Süleyman beye bu yolda nice uyarma yapılmıştı. Bülent Ecevit'in iddiası ise ciddiye alınacak gibi değildi. Yunanistan'daki darbe kilise ve ordu elbirliğinde ortanın solunu tasfiye etmek için yapılmıştı. Türkiye'de ise Nihat Erim ve kabinesi daha devrimci bir gidişin yörüngesine siyasî iktidarı orturtmak çabasındaydılar. Belki Nihat Erim'in Başbakanlık için seçilişi Ecevit'in hoşuna gitmeye bilirdi. Ama izlediği ve savunduğu fikirlerin uygulanmasına geçilmesi karşısında sevinmeliydi.

Ne var ki bütün bunlar 12 Mart'tan sonraki olağan çalkanlardır...

Bir eski şarkıya göre:

«— Denizler durulmaz çalkalamadan...»

Denizler çalkalanacak, Süleyman bey tepetaklak devrilecek, Ecevit çekilecek, İsmet Paşa te-reddütler içinde kalacak, küçük partiler birbirlerine:

— Ne oluyoruz? diye soracak...

Ve Anayasal devrim yürüyecek.

O kadar geri kaldık ki, hemen yürüyüşe geçmek, hem de hızlı yürümek gerekecektir. Atatürk'ün yolundan bizi alıkoyan tüm politika oyunlarına paydos borusunu çalarak, elbirliğiyle ilerleye yönelmemiz memleketçilik icabıdır. Kim bu gidişin karşısına çıkarsa ezilecek, kim reformcu adımların ayağı altına karpuz kabuğu koyarsa pişman olacaktır.

Siyasî partilerimizin ve politikacılarımızın bu gerçeği iyi anlamaları gerekir.

Ya anlamazlarsa?

Bu onlara verilmiş son fırsattır.

Bir ülkede Anayasayı rafa kaldırarak on yıl ileriye gidişi çelmelemiş olanlar hâlâ:

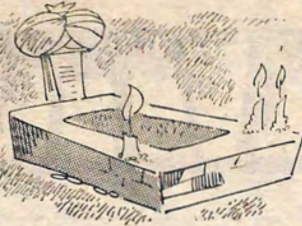
— Yâr bana bir eğlence.. havasında Hacivatlığa kalkışlırlarsa, gelecek olan şey, halkın sağduyusunda belirlenmiştir.

Politikacılar yeni dönemde gölge etmesinler, halk kendilerinden başka ihsan istemiyor.

AKBABA

Nihat Erim — Haydi, bir iki... Bir, iki!..

Hıfzı Sadullah Kabakulak Hazretleri

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM evin ön duvarlarını yerle bir edince, annem kıyametleri kopardı:

— Bir şeyler demem, inşallah sen de bir gün o duvar gibi yıkılır gider sin. Bizli yek ekmeye muhtaç ettin, Allah seni de etsin, dedi.

Güldüm anneme:

— Anne, dedim, tamam artık ağ lun akillandı, öyle bir iş yapacağım ki bundan sonra, görün bakın, o ba bamin yediğim mallarını mülklerini bir bir yerine koyacağım.

Gerçekten haklıydı kadıncağız, hiç bir şey bırakmamıştım babamdan kalan, ne varsa satmış savmış, ki mini kumara, kimini de içkiye vermiştim.

Annem:

— Boyu devrilese oğlan, şimdi de duvarların tuğlalarını mı söküp satacaksın? diye boyuna döviyüyordu.

— Anne değil, vallahi billâhi çok iyi bir iş yapacağım.

— Ulan oğlum, bakkal dükkânı yapacağım desen, ne dükkân yapacak para kaldı, ne de dükkân sermaye olacak para?

— Ben emekli miyim yahu? Bak kalhık emekli işi.

— Ya ne yapacaksın?

— Görürsünüz!...

Annem, bedduaları ede ede komşulara gitti. Ben de bu arada, duvardan çıkardığım tuğlaları bir arabacıya okuttum. Sonra başladım bizim avlunun ortasına bir mezar yapmaya... Önce mezarın yerini hazırladım, şöyle iki metre uzunluğunda yetmişbeş santim genişliğindeki yeri kazdım. Altına dört köşe bir beton döktüm...

— Ulan n'olacak burası? dedi annem.

— Hiç, dedim, mezar yapacağım. Ellerini yine açtı havaya:

— Allahım, bu sefer tam çıldırmış, sen şuna akıl ver! diye. Ulan n'olacak bu mezar?

— Sonra görürsünüz!...

O günden sonra her akşam güneş batıktan sonra gidip, bizim eve yakın caminin eski taşlarından çalmaya başladım. Her gün, bir iki taş çalıyordum. Ve getirdiğim taşlarla mezarı örüyordum. Onbeş gün sonra bizim mezar hazır. Annem, mezarın günden güne geliştiğini görünce:

— Vay, diyordu, vay, bir bu eksikti, tam burnumuzun ucunda bir mezar...

Hele mezarın bittiği gün, başladı ağlamaya:

— Yahu ana, bunun içinde ölü mülü yok, niye ağlıyorsun?

— Ulan niye ağlamam kötü evlât, tek başıma geceleri evde otururken korkmaz mıyım?

Mezarın iki yanına konan taşları da mezarlık bekçisiyle anlaşılarak yu rüttüm. Adamın eline, otuz lira verince, bana oradan istediğim iki mezar taşını sökmeme izin verdiği gibi, bir de ölü kellesi tutuşturdu elim:

— Bu ne olacak?

— İçine koyarsın.

— Yok be kardeşim, istemez...

İki mezar taşını bezlerle kâğıtlarla sarıp kimseye göstermeden birer sırtlandım eve getirdim. Zemen o gece diktim mezarın iki başına... Sonra, eserini bitirmiş bir mimar mutluluğuyla geçtim oturdum karşısına. Annemi de çağırdım:

— Gel anne bak!

Annem baktı, baktı, sonunda:

— Gözün çıksın, tıpkı eski mezarlara benzedi, dedi. Ulan ne olacak bu?

— Görürsünüz...

— Galiba yine o çatlak dayının fikridir bu da?...

— Dayıma lâf yok...

İyi adam lâfının üstüne gelir, sabah erkenden damladı dayım bize. Mezarı görünce:

— Oh oh, maşallah yeğen, bayağı güzel olmuş ha, dedi. Yalnız sana bir şey diyeyim mi, bu mezarın kiblesini ters düşürmüşsün yeğen, şu

taşı oradan çıkar bu başa koy, bu tarafataki taşı da o başa...

Dayımla beraber taşların yerini değiştirdik.

— Dayı, dedim, bu mezar hangi zatı şerifin mezarıydı?

— Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretlerinin... Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretleri çok mümin bir kişi olup, kendisi evliyalardandır. Biiznillâh, elni sürdüğü veremli olsun, kanserli olsun, tifolu olsun, parakoleralı olsun hemen derdine şifa bulur, ayrıca elini sürdüğü kişiler, hayatlarında bu ve buna benzer hiçbir hastalığa yakalanmadıkları gibi, onları yılan ve de akrep sokmazdı. Zati şeriflerinin bir eşeği var idi. Bir gün bu eşek ile köyün birine giderken önüne bir eşkiya çıktı. Çekti bıçağını, ol muhterem Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretlerinin kalbine batırmak istedi. Amma bıçak, batmadı... Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretleri gülerek, eşkiyaya dedi ki: «Eşeğe batır eşeğe» dedi. Ol bıçak eşeğe de batmadı. İşte o zaman eşkiya, Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretlerinin eşeğinin ayaklarına kapanarak: «Yaa ulu kişi, sen beni bağışla» dedi. Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretleri, ol eşkiyanın şöyle bir sırtını okşadı... İşte bu eşkiya sonradan o memleketin en büyük adamı oldu... Zati şeriflerinin mübarek ellerinin değdiği her kişi, çok büyük mevkilere erişir, çok yüksek mertebelere mazhar olurdu... Yine bir gün zati şerifleri bir köye girdiğinde önüne bir hatun Elşi çıktı. Ol hatun kişinin iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretleri ona sordu:

«Ey hatun kişi, neden ağlıyorsun?»

«Neden ağlamayayım ya hazret, benim çocuğum olmaz. Bu yüzden er kişim de evi terkeyledi. Ben yalnız başıma, per perişan kaldım.»

«Git, dedi zati muhterem, evinden bir arşın bezle, iki arşın bez getir.» Hatun kişi kostu gitti, bir elinde

iki arşın, öteki elinde bir arşın bezle çıkageldi. Dedi ki ona Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretleri:

«Ya hatun kişi, o bir arşınlık bezi eşeğimin kuyruğuna bağla, çocuğun için. İki arşınlık bezi de eşeğimin boynuna bağla, seni terkeyleyip giden er kişinin geri dönmesi için...»

Dokuz on ay sonra oradan geçtiğinde zati muhterem hazretleri, kendisini aynı kadın, kocasıyla karşıladı... Tanrı ol kadına üçüz çocuk vermiş, kocası da hemen bir gün sonra dönmüştü hanesine...

Daha anlatayım mı yeğen?

Annem verdi cevabını:

— Yok yok yeter körölesi, dedi. Nerdeyse beni de inandıracağını.

Biz o günden sonra başladık dayımla çevrede bunu yaymaya. Her önümüze gelene, kahvede, bakkalda, yolda, şurda, burda hep Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretlerinden bahsediyorduk.

— Efendi, bir mum yakanın bir isteği, iki mum yakanın iki isteği, üç mum yakanın üç isteği oluyor muş... Çocuğu olmayanlar, dedenin taşına bir metre kumaş bağladılar mıydı, bir çocukları, iki metre bağladılar mı iki çocukları, üç metre bağladılar mı, üç çocukları oluyor muş. Sonra, kocası kaçanlar, karısı kaçanlar, artık kumaşın cinsine bağlı, iyi kumaş bağladılar mı, kocaları hemen o gece dönüyormuş, basma bağlayanın bir ayda, pazen bağlayanın onbeş günde, terilen bağlayanın bir haftada dönüyormuş... Hayret kardeşim, öyle bir mübarek işte...

Bizim bu denli propagandalardan sonra başladı dedenin üzeri bezlerle, kumaşlarla, çaputlarla dolmaya... Hem kimler gelmiyor ki, aşığı kaçmış sosyete kadınları, listeye girmek isteyen milletvekilleri, adayılar, Bakan olmak isteyen milletvekilleri, işini kaybetmiş tüccarlar, Danışayın işini halletmesini isteyen müdürler müsteşarlar, daha neler neler...

Gece oldu mu, biz dayımla ne kadar kumaş varsa, dedenin üzerinden topluyor, sonra götürüp satıyoruz... Hele muımlar, daha yakılır yakılmaz hemen söndürüyor ve ahyozuz... Çok geçmedi, dayım kâpiya bir masa, bir sandalye atarak mum satmaya başladı. Elli kuruşu basıp mumu alan, yakıp da uzaklaştı mı, hemen dayım koşuyor, mumu alıyor, yanan yerini jiletle kesip, tekrar mum kutusunun içine atıyor...

Dayım bir gün:

— Yeğen, dedi, sen bomboş oturuyorsun, sen de bir işler yap!

— Ne yapayım dayı?

— Dur bakalım... Evet... Evet... Tamam buldum, şuraya bir kulübe yapalım, içinde tarihi ve turistik eşya sat!

— Olur mu dayı?

— Neden olmasın, ara sıra turistler de geliyor, sonra, tesbihler, takeler, heybeler, ibrikler, el leğenleri, yahu su gibi satılır be...

Gerçekten dayımın dediğini yaptık. Bir kulübe oturtuk hemen iki günün içinde. Doldurduk içini de tarihi ve turistik hediyeliklerle... Dayım bir tesbihi eline alıp:

— Bunu kaç satacaksın? diye sordu.

— Üçü aldık, beşe satsak iyi mi? dedim.

— Ulan sen deli misin? Yirmibeş, yirmibeş satacaksın!

— Ya hükümet?...

— Onun da kolay var yeğen...

Dayım gitti bir ara, kayboldu geldi. Yanında altı kişi vardı:

— Yeğen, dedi, bu arkadaşlarla beraber (Hıfzı Sadullah Kabakulak Hazretlerini Güzelleştirme ve Yaşatma Derneği) kuruyoruz.

— Aman dayı, Hıfzı Sadullah Kabakulak Hazretlerinin neresini güzelleştireceksin, yoksa traş mı edeceksin?

Kulağıma eğildi:

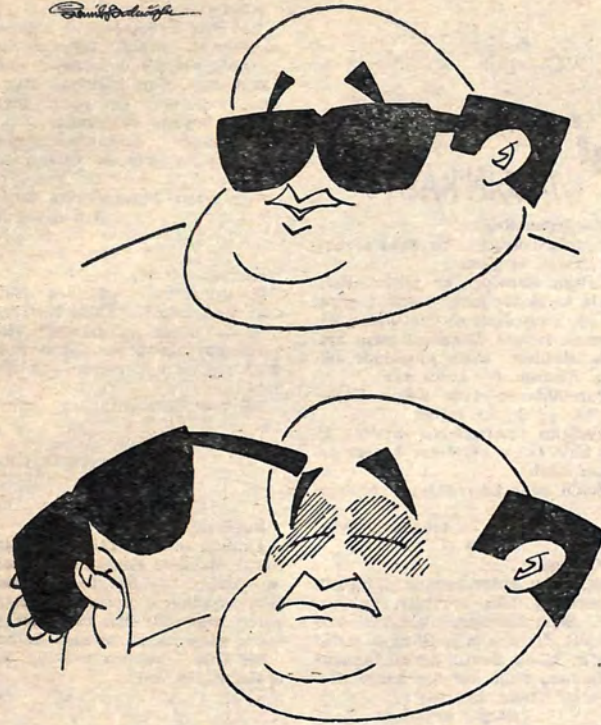
— Ulan yeğen, hiç de kafan çalışmıyor ha, dedi... Haydi kuralım da

Okur - yazar olmayanlar oy kullanamayacak. — Gazeteler —

İLK DERS!

Şenlik Başladı...

Yazısız

derneği, gerisini sonra söylerim. Biz derneği kurduk, Derneğin kurulduğu gün dayım, bir yığın makbuzla çıkageldi.

— Bunlar da ne dayı?
— Teberru makbuzu evlât. Sat şimdi işte tesbihi takkeyi istediğin fiyattan, değil hükümet, Birleşmiş Milletler bile karışamaz işine...

Artık o günden sonra, dedeye bir mum yakmaya gelene bile, ya bir tesbih okutuyoruz, ya bir takke, ya da bir şişe gül suyu... Tesbih yirmi-beş lira, takke yirmi lira, gül suyu onbeş lira. Hele dedeyi ziyarete zengin bir gelmişse, oluyor tesbihin fiyatı yüz lira, takkenin fiyatı yetmişbeş lira, gül suyunun şişesi elli lira...

Allah bin bin bereket versin, biz böyle kazanıp giderken, bir gün dayım:

— Lan yeğen, dedi, işi biraz daha büyüttelim...

— Nasıl dayı?

— Sen şurdan iki amele tut gel, ben tarif edeyim, onlar yapsınlar. Ha, bir de usta bul gel!

— Aman dayı, ne işi bu?

— Sen tut gel hele!...

Gittim, bir usta, iki amele bulup geldim. Dayım, ustayı karşısına alıp bir güzel tarif etti:

— Bak, dedi, havuz tam şuraya olacak, şekli de şöyle olacak, içini

yeşile boyayacaksın, çeşmesi şurda olacak, suyu şurdan akacak... Amma bak, bizden az para alacaksın ha, Hıfzı Sadullah Kabakulak hazretlerinin işini yapıyorsun, sevabına nail ol!

Usta, üç gün içerisinde havuzu bitirdi. Dayım havuza baktı, şöyle bir sırttı, sonra cebinden çıkardığı bir yığın bozuk parayı içine attı.

Ve çok şükür ilk sıftahımı hemen beş dakika sonra etti bizim havuz. Evde kalmış kızına iyi bir koca çık-sın diye dedenin taşına beş metre pazeni bağlayıp beş mumu yaktıktan sonra, tam gitmeye hazırlanan babaya, dayım:

— Bir dakika, dedi, dileğini mühürle!

— Anlamadım? dedi adam.

Dayım havuzu gösterdi:

— Garantisi, dedi, orada mühürledin mi dileğini, ondan sonra hiç korkun olmasın...

Adam, havuzun başına geldi, çıkardı cebinden bir ikibuçukluğu suyun içine attı...

Şimdi, dükkân bir taraftan, havuz bir taraftan, numlar bir taraftan para kazanıyor, ayrıca gelen kumaşları da pazarcılara okutup duruyoruz...

Muzaffer İZGÜ

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970-1971 YARIŞMASINDAN SEÇMELER

ŞENLİK BAŞLADI...

BİR gazete, öğrenci hareketlerinden «ŞENLİK BAŞLADI» diye, söz ediyor. Demek, TÜRKİYE'de öğrenci hareketlerini, ŞENLİK olarak nitelendirebilecek bir ortama girildi. Hani şu Avrupa ülkelerinde yapılan geleneksel karnavallarla, işçerimizin mutluluktan yamyası odukları, faşingler gibi. Gazetenin, öğrenci hareketleri hakkında, bu başlığı kullanmakta hakkı yok değil. Öğrenci hareketleri, öylesine maloldu ki bünyemize, sabahleyin gazetede bu konuyla ilgili habere rastlayamayınca, bayağı yadırgıyor insan. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tür hareketler yeni bir renk, yeni bir dinamizm getirdi ülkemize. Toplumumuzda çok kullanılan bir deyişle; «Nerede hareket, orada bereket...» Ne var ki; öğrenci hareketlerinin bereketliliği, yirmiye yakın gencin hayatına kıymakla son buldu. Dala doğrusu, son bulmadı. Ne zaman ve nasıl son bulacağı da, şimdilik meçhul...

Evet, şenlik başladı... Bu öylesine bir şenlik ki; öpücük yerine, yumruk, çiçek yerine, sopa; havai fişek yerine, molotof kokteyli ve tabanca; mutluluk yerine, kin; sevgi yerine, sövğu kullanılıyor çöklükla. Ünlü halk ozanımız Koroğlu'nun deyişile; «Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir...» diyemiyoruz. Gerçek odur ki; kalan sağların hayatı hakkında, kesin bir şey söylenemez. Oysa, paylaşamayan nedir? Kardeşin, kardeşe karşı çıkışındaki lırsa bakıp, bakıp da, Neyzen'i anmamak mümkün mü?

Çürüdü memleketin ıcyüzü çöktükçe temel

Şimdilik harice karşı yerimiz olsa dahi

Yüzümüz yok bakacak kabrine ecdadımızın

Tükürür zannederim çehremize tarihi

Tarihi çehremize tükürtmemek, âlemi kendimize güldürmemek gerek. Bazan, çeşitli tablolar çiziyorum beynimde. Örneğin, Nasrettin Hoca sağ olsaydı, gözlüğünü isterdi kuşkusuz, gerçekliğine inanmayacağı bu rüyayı, iyice seçebilmek için. Ya da, Hacı Hüsrev efendiye verdiği cevabı verirdi, gençlere. Hani Hoca tek ayağının üstünde namaz kıldırıyormuş da, şaşkınlığa düşen cemaat adına, Hacı Hüsrev Ağa sormuş:

— Efendi, ne yapıyorsun? Öyle bir ayak üstüne namaz kılınır mı? diye.

Hoca da:

— Sol ayağının abdesti yoktur, efendi hazretleri, demiş.

Bu memleketin tek ayak üstüne durmayacağı, sokmalıyız be-yinlere. ATATÜRK devrimlerini korumak, onlara yapılacak saldırıları önlemek, kuşkusuz gençliğin görevi. Ama, tek vücut halinde hareket etmek kaydıyla. Gençler, bağımsızlık mı istiyorlar? Biz de istiyoruz. Pek çok noktalarda, birlikteyiz onlarla. Yalnız, noktaların birleşmesinden, oluşan çizgiler değişik. Atatürk ilkelerinin sönmöz meşalesiyle aydınlanan yolda cele yürümeliyiz, bağımsızlık, özgürlük doruklarına. Yarının mutlu TÜRKİYE'si, kinle sıkılmış yumruklarımızla değil, nasırlı ellerimizle tanınmalı dünyaca. «Sevilmek isterseniz, sevin ve sevimli olun...» diyor bir Batı bilgesi. Gelin, sevinli olalım. Sorunlarımızı, güler yüzle çözümlemek yollarını arayalım. Bir ulusun umut bağladığı kişiler olarak, fire vermeden yürüyelim, yarının mutlu ve aydınlık TÜRKİYE'sine. Gerçek anlamda, bir şenlik olsun şenliğimiz.

Siz, «Bağımsız TÜRKİYE...» diye bağırın kız; siz, «Kahrolsun yobazlar...» diye, seslenen genç. TÜRKİYE'nin gereksinmesi var bizlere. Bir yeni şenlik başlamalı, tüm dünyanın gıpta ettiği. Haklılığımızı, silâhla, kanla gölgelemeden yürüyelim. Şu kadar, köyümüz okulsuz, şu kadar köyümüz yolsuz, şu kadar köyümüz ışsız, şu kadar köyümüz öğretmensiz, doktorsuz dururken, büyük silâhları. Yurdumuzun gerçeklerine eğilim başlarımızı, geleneklerimizi yavaşmaya çalışalım. Sonu belirsiz serüvenlere sürükleyecek ideoloji kavgalarını bırakıp, sarıalım birbirimize. Siyaset denilen bataktan, uzak duralım elimizden geldiğince. Şair Esref;

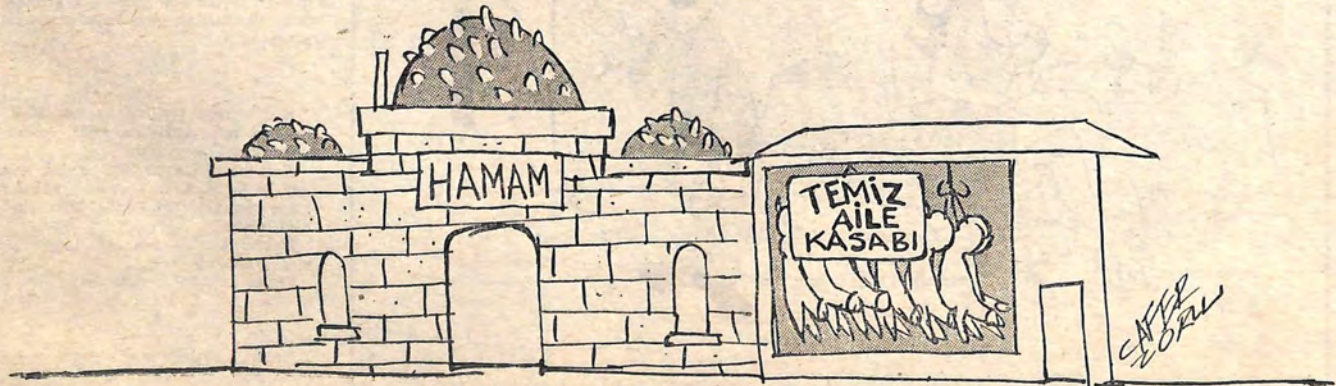
«Kardeş kardeşten ettin, valideyi evlâtan»

«Ey... siyaset söyle, farkın var mıdır cellâttan?»

diyor.

Cellâttan farkı olmayan politikaya âlet olmadan, kardeşçe yaşamaya yoluna çağırıyor sizi milletiniz.

Ersen TOLUNAY

Yazısız

Yanaş, Tamam!

YALÇIN KAYA

KARDEŞİM Reşit,
En sonunda, evvel Allahın, sonra da devletin sayesinde bana da buraları görmek nasip oldu. Bursa sokaklarında gecenin geç saatlerine kadar dolaşıp Avrupa'yı konuşmuşuz günleri hatırlıyorsun, değil mi?... O zaman benim için bugünler hayal gibi geliyordu. Sen Avrupa'yı anlattıkça, hep «Acaba ben de gidebilecek miyim?» diyordum. Sen de «Gidersin, niye gidemeyişin? Gidenlerin boynuzları mı var?» diyordun. Almanya için anlattıklarının hepsi gerçek çıktı. Hepsini gerçek çıktı da, yalnız bir şey çıkmadı. O da kızı-kız dalgası. Sen diyordun ki, «Almanya'da kadın peşinde koşmanın lüzum yok. Onlar senin peşinden koşarlar.» diyordun. İşte bir bu çıkmadı. Senin anlattıklarına bakıp daha istasyonda karşılarlar diye kurmuş-tum. Bir teki karşılamadı. Bu satırları yemek paydosunda yazdım. Zilin çalmasına beş dakika kaldı. Zarfı yazmaya kadar o beş dakika da dolar. Mahalledeki bütün çıkartmalara selâm. Hadi evvallah.

Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Cevabım eline çabuk geçsin diye kart yazıyorum. Mektup biraz zahmetli olduğu için, insan cevap yazmayı geciktiriyor. Ben sana «Alman kadınları peşinden gelirler» dedimse, «tadını alır larsa peşini bırakmazlar» manasına geliyordu. Onun için hemen kolları sıvala iş, yanaşmaya kadardır. Yanaştın mı, tamam! Çıkartmalardan ve benden selâmlar.

Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Ben de kart yazacağım artık. Daha pratik... Yahu senin «yanaş» demenden ötürü az daha başım belâyı gırıyordu Bir vitrin önünde kadının birinin bacaklarını avuçlaya-

yım dedim. Bağırarak tırnak törpüsünü elime bir kakalamaz mı... Canının yandığını mı düşünürsün, etraftan toplananları mı düşünürsün?... Oralarda biraz daha oyalansaydım, polislik olacaktım. Hepinize selâmlar...

Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Amm da hıyarlık yapmışsın yahu. Öyle olur mu?! Hemen avuçlanırmıydı. Kurbanlık koyun mu alıyorsun?!. Yanaş dedimse, yanaş, konuş. Ama patçat, ama patçat... Önce konuş. Terslemeyse, tamam!... Hepimizden selâmlar...

Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Birader, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Yoksa başımı belâyı mı sokmak istiyorsun?... Konuştuk. Onu da yaptık. Terslemedi de... Konuşurken terslemedi. Senin bana aldığın sözünün arkasındaki beylik lâflardan seçmişim. İlk «Harekete daha ne kadar zamanımız var?» dedim. Şaşırıldı. Tatlı tatlı bir şeyler söyledi. Dediklerini anlamadım. Olsun. Terslemedi ya... Sözlükten bir lâf daha buldum ve elimi blüzuna doğru götürüp, «Burada yalnız elbiseler ve kullanılmış şeyler var» dedim.

Çantasını kafama bir indirdi... Sülâlene en derin hürmetlerimi sunmak boynuma borçtur.

Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Oğlum, sen hazırlop kız arıyorsun. O zaman dansinglere gideceksin. O iş, caddede olmaz... Dans bilmek şart değil. Pist kalabalık olunca, arada kaynarsın. Dansta konuşmak da şart değil. Yanaş, tamam! Hürmetlerine daha büyük hürmetlerle mukabele ederim.

Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Sensin dansing... Bir daha sözünü dinlersem, eşeğim!... Gittim, dansinge de gittim. Kızıl saçlı, kıyak bir parça vardı. Çepişin biriyle dansediyordu. Pist kalabalık laşınca, hemen dalgalananların arasına süzülüp kızın ensesinde bittim. Allahım, bir kalça var... Parmaklarım daha değdi değmedi; bir çığlık, bir çığlık... Yediğim yumrukların sayısını Allah bilir. O kalçayı özene bezene yaratan Allah... Senin nene küfredeyim, bilmem ki...

Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Senin bu kadar kereste olduğunu bilmezdim. Lâfı ardından anlıyorsun. Sana başkasının elindeki kıızı sıkıştır diyen kim?! Gözüne birini kestir, kaldır dansa. gerisi, tamam! Ya ben, senin kafanın hangi vitesine küfredsem, bilmem ki...

Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Fazla bir şey söylemeyeceğim: Allah belâni versin... Eğer tercüman esaslı olmasaydı, şimdi delikte gazel atıyordum. Allah razı olsun, tercüman, kızın ağzından girip burnundan çıktı da, şikâyetini geri aldırdı Bir daha dansa kız kaldırmak mı, tövbe!... Nazik ellerinize sarılır, hürmetlerimi sunarım.

Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Hem suçlu, hem de güçlüsün. Dansa kaldırdığını hem oracıkta min-cıklaman şart mı?... Kız, eve gitmeye niyetlendiği zaman, sen de onunla çıkarsın. Bir vasıtaya bindiniz mi, tamam. Ettiginiz hürmetlere bir de ben ederim.

Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Ben öyle bir eşeğim ki, hâlâ sana mektup yazıyorum. Danstan sonra buyurduğun gibi vasıtaya bindik. Fakat ben elimi bacağına atar atmaz, namussuz kız bütün otobüs halkını başıma üşüştürdü. Çok şükür, karakolluk olmadık. Birkaç yara bere ile vartayı atlat-tım.

Gıcır gıcır hürmetlerim var.
Arkadaşın Nuri

Kardeşim Nuri,
Ha aygır, ha!... Otobüsü zıf o-dası mı sandın?... Yahu Nuri'ciğim niye bu kadar sabırsızsın? Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken, o kuyruğu pisliğe bulamanın ne âlemi var? Bir taksi tutamadın mı, pinti he-rif?

Hürrrrrmetler.
Sevgili arkadaşın Reşit

Kardeşim Reşit,
Tuttum, tuttum. Taksi de tuttum. Sanki otobüste olmayan şey, takside oldu!... Yüzüm tirmik tirmik. Ben okşadım, o tırmıkladı. Üstelik polise gitesinin diye eline bir yüz mark sıkıştırmak zorunda kaldım. Bir daha benden mektup falan bekleme. Bu, son.

Nuri

Kardeşim Nuri,
Ben sana taksi tut demekle, kıızı takside tuşa getir mi dedim?... Onu arabayla kapısına kadar götüreceksin. İçeriye çağırırsa, gireceksin. Çağırmasa, sen rica edip girmeye çalışacaksın. Şimdi yine ters anlama! İçeri girmeye çalışacaksın deyinse, hırsızlar gibi camdan, bacadan dalmaya çalışma. Her şeyi güzellikle hallet. Kapıdan içeriye adımını at-tın mı, tamam! Selâmlar.

Reşit

Reşit,
Yemin etmişim ama, yine yazıyo-rum. Kabahat sende değil, bende. Senin «Yanaş, tamam! Bulaş, ta-mam!» demene kulak asmayacağım. Onun için kabahat bende.

Ne ters anlaması?... İş, güzellikle içeri girmekte, değil mi?... Girdim. O çağırmadı; benim ricam sökmeydi. Buna rağmen güzellikle girdim. Ka-pı açıldı. Düşürmüş gibi yaparak a-yağımdaki pabucu hole attım. Be-nim ayağım fena kokar, bilirsin. Pa-buç da leş gibi kokuyor. Kız alıp ha-na vermeye niyetlendi. Sonra tık-sindi. Elini sürmek istemedi. Girip almak için izin istedim. Olur dedi. Eve daldım. Kapıyı kapayıp kendi-sini kucaklayınca, feryada başladı. Hıyar hazretleri buna ne buyu-rur? Cacık olmaya ne buyurur?

Nuri

Nuri,
Kâse buyurur, kâse... Ulan kaz, mesele yalnız eve güzellikle girmek-te değil. Kızı da güzellikle, rızası ile seveceksin.

Reşit

Reşit,
Kaz sensin. Hadi daha öncekiler-de ben kabahatliydim. Peki, sonun-cusuna ne buyurursun?

Eve güzellikle girdim, iznini alıp güzellikle okşadım. Ama sabaha karşı yine kıyamet koptu. Niye çim-diklenmişim?...

Doktordan bir haftalık rapor al-mış. Mahkemedeyiz.
Şimdi kabahat bende mi?

Nuri

Nuri,
Hayır, kabahat sende değil, senin gibi öküzlü doğuran annede...

Reşit
Yalçın KAYA

— Patlamamış bir bombanın peşindeyim şef... Görevimi bitirir bitirmez geleceğim!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

EĞLENCE DEDİĞİN...

★

SPOR eğlence midir, savaş mı?

Sorunun başıyla sonuna yer değiştirmek de mümkün:

— Savaş eğlence midir, spor mu?

Hepsi insanın tutumuna göre değişir.

Adam vardır, toplu moplu oyunlarda yenmeyi de yenilmeyi de ciddiye almaz; birkaç dakika oyalanmak umuduyla ilgi gösterir öyle şeylere. O adam için spor eğlencedir.

Ama adam vardır, takımının kalesine gol girdi mi göbeğine bıçak saplanmış, vatanına düşman dalmış, karısının ırzına tasallut edilmiş gibi olur. Öyle tiplerden yeteri kadarı bir araya gelirse stadyumlarda kıran kırana cenkleşilebilir; hattâ —geçen yıl Güney Amerika'da bir örneğini gördüğümüz— gerçek savaşlar çıkabilir.

«Eğlence» de insanına ve zevk seviyesine göre değişen bir kavramdır.

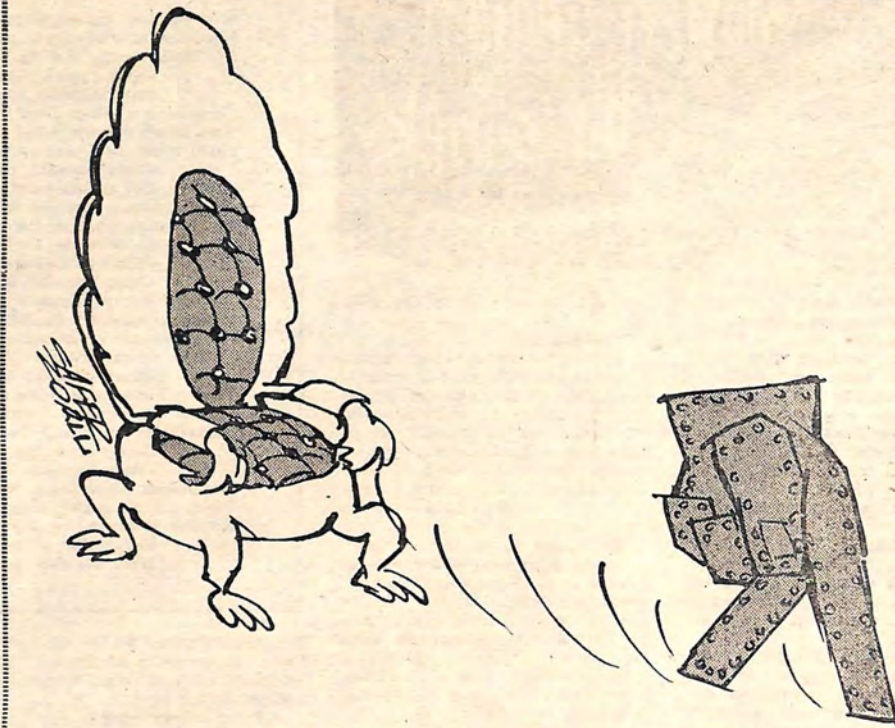
Eski Roma'da aslanların adam yemesini seyretmek en büyük eğlenceydi. O kadar uzağa gitmeye hacet yok; on küsur yıl önce İstanbul'da şöforlerin «Idama, idama!» diye bağırarak Sultanahmet'e binlerce kişiyi taşımalarına tanık olmuşuzdur.

Bunlar da eğlencedir, satranç oynamak yahut konser dinlemek de.

İşin tuhafı, birbirinden çok farklı ve değişik seviyedeki eğlencelere düşkünlük aynı insanda toplanabilir.

Söz gelimi, bana «Maria Callas'ı Aida Operasında seyretmek mi istersin, ayı vurmak mı?» diye sorsanız, itiraf edeyim ki epeyce tereddüt geçiririm. Sonunda Aida'ya boğverip ayıyı seçmem de mümkündür.

Derler ki, insan en çok kendine eğlenceli gelen işlerde başarı kazanır. Büyük İskender, Ti-

Yazısız

murlenk, Napolyon falan gibi zevatın iyi fatih olmalarının sırrı da kitalara saldırmayı en keyifli eğlence saymalarıymış.

Dünyanın karıştığı zamanlarda —hele ayrıca tokmaklamp yayına dönen toplumlarda— spor, eğlence, savaş vesaire kavramları bütün birbirine doluşup içinden çıkılmaz hale gelir.

Bu yıl lig yarışında liderliğe yükselemeyen Fenerbahçe'nin antrenörü Teasca ne demiş:

— Sahada öleceğiz, şampiyon olacağız!

Ağzından yel alsın ama, sebatın bu kadarına hayran kalmamak da elde değil. Sahadan ahrete göçtükten sonra şampiyonluğu çocuklarına miras bırakmak için çarpışıyorlar anlaşılın.

Bay Teasca'nın basına demecinin şu cümlesi birincisinden dehiset:

— Oyuncularımız tek ayakla da kalsalar mücadeleye devam edeceklerdir!

Fenerbahçe'nin önemli kulüp olduğunu bilirim ama bence bu

zatin her hangi bir takım antrenörlüğünde bırakılması yazık; kabiliyetinden bütün toplumumuzun yararlanması sağlanmalı.

Zira toplum olaylarımız bugünkü yönde gelişmeye devam ederse er geç pek çoğumuzun kolsuz bacaksız kalacağına şüphe yok.

Eğlence anlayışımız da aynı yönde gelişmeler göstermeye başladı. Barutlu oyunlar, dinamitli nükteler, bombalı şakalar birbirini kovalıyor. Bunlara şaşacak çizgili çoktan aşık da, son günlerde benim dikkatimi çeken nokta yarı resmi haber örgütümüzün eğlence anlayışının bile o gelişmelere uymaya başlaması oldu.

Geçenlerde yayınladığı Ankara mahrepli bir haberinde Anadolu Ajansı, başkentimizde bomba şakalarının çoğaldığını bildirdikten sonra «Hemen her ihbarı dikkate alan polis bazan bu aramalardan eğlenceli sonuçlarla dönmektedir» diyor ve bir sürü dinamit aldatmacasını eğlenceli tarafından anlatıyor.

Haberin sonu şöyle:

«Bu tip eğlenceli olayların bir diğeri ise Aydınlıkevler semtinde cereyan etmiş, komşusunun muzipliğine uğrayan bir mühendisin eşi yine komşularının yardımıyla ayıltılabilmektedir.

Bir tutam pamuğu kâğıt pakete koyup kibritle tutuşturduktan sonra Çağdaş Sokaktaki komşusunun kapısına koyan muzipli hanım, kapının da zilne dokunduktan sonra merdiven altına glzlenmiştir.

Zilin çalması üzerine dış kapıyı açan mühendisin eşi yanar vaziyetteki paketi bomba sanınca feryadı basmış ve korkudan bayılmıştır... Komşularının yardımını ile ayıltılan genç hanım, neden sonra kendine gelebilmiştir.»

Evet, Türkiye Cumhuriyeti'nin yarı resmi haber ajansı bu şey şakasını «eğlenceli olay» sayıyor.

Ne diyelim, aklımız fikrimiz Tanrıya emanet!

Ve de kolumuz bacağımız...

Refik ERDURAN

GENERALLERİN BEŞ ÇAYI!

RAHMETLİ annem yüzünden geldi başıma, ne geldiye. Tutturdu ille:
— Doktor olacaksınız! diye.
— Babanın şekeri var, benim romantizmalarım. Her gün avuç dolusu para veriyoruz hekimlere. Gece yarısı sancılanıyorum, onları koydunsa bul. Telefonun fişini çekerler, kapılarının zili çalmaz. Tok adamlar. Umurlarında mı senin ateşler içinde vandiğin, sancılar içinde kıvrandığın.

— Çıkkı validenin lâfına. Tıp Fakültesinden yıldızlı diplomayı cebimize yerleştirerek çıktık. Önceleri serbest çalışmayı denedim. Çarşının görünür yerinde kurdum muayenehanemi.

Ne gelen vardı, ne giden. Akşamadek bulmaca halletmekten, spor-toto kâğıdı doldurmaktan, profesörlerin döktürdükleri sekiz yüzünlük makaleleri okumaktan imnâmı gevremeye başlamıştı.

İçenin büyücsü, imâmı, falcısı benden fazla para kazanıyordu. Ancak zekerrattaki hastalara çağırıyordum. Yarı ölü kişileri dikkatle muayene ediyor, hastanın başucundakilere:

— Tıb'ın müdahale sınırını geçmiş, diyemediğinden reçeteye öir kaç şurup ismi yazıyordum.

Aradan yarım, bilemediniz bir saat geçtikten sonra, minarenden duyduğum selâ sesi, müşterimin ahret yolculuğuna çıktığını haber veriyordu.

Ölen yalnız hastam değildi. Mesleki şöretim de nalları dikiyordu:

— Duydunuz mu ne olmuş? Bizim toy doktor birini daha tahtah köye gönderdi.

— Kara imam dururken, mektepliye hasta götürmenin sonu budur.

— Mıstafendi'ye senin hastan tohturluk değil, hocalık dediydin aedignemediydi.

— İlâci içer içmez soluğu tüketmiş zavallının...

— Verdikleri ilâç değil, ağı... Duymadınız mı karıları bilem düğürtmeyeceğiz diye tutturmuşlar.

Evinde kiracı bulduğum Ka-tarcı'nın Hakkı ağı bir gün ziyaretime geldi:

— Oğlum, dedi, sen burada doktorluk yapamazsın!

— Neden?

— Boyun kısa. Pek çelimsizsin. Yaşından da küçük gösteriyorsun. Senden önce biri daha denedi. Tutunamadı. Doktor dediğinin boyu iki metreye yaklaşacak. Kantara vurdu mu... ibre en az yüzün üzerinde duracak. Bizim halkımız öyle istiyor. Simsiyah saçınla, tüy sıklet kilonla, cüce boyunla ekmek yiye-mezsın bu zenaatte.

Çekmeceyi açtım. Diplomamı, okuldan verilen üstün başarı belgelerini, ihtisas tutanağım önüne attım:

— Ben kasabanıza pehlivanlık yapmaya, yağlı güreş tutmaya gelmedim. Bak şunlara... Gözliğinizi tak da iyice incele. Branşımda kimse bileğimi bükemez...

Kantarcı ağı kâğıtlara bakmadı bile. Eliyle iteledi:

— Koy yerine bunları. Ez de suyunu iç. Sen şimdi mesleğin esnafısın. Esnafılık kelle kulak işidir. O.

tesisi boş lâf bey... Satışı bilmiyordun.

— Ofkelenmiştim:
— Muayenehanenin kapısı önünde, seyyar çığırtkanlar gibi: Buyurun ağalar, buyrun hanımlar. İyi penislin iğnelerimiz var. Sıtmalı mısın? Kalbin mi var? Kabakulak mı oldun?... Gel vatandaş, içeriye gir. Ölmemek istiyorsan içeriye koooş!... diye bağırmanın mı istiyorsunuz?

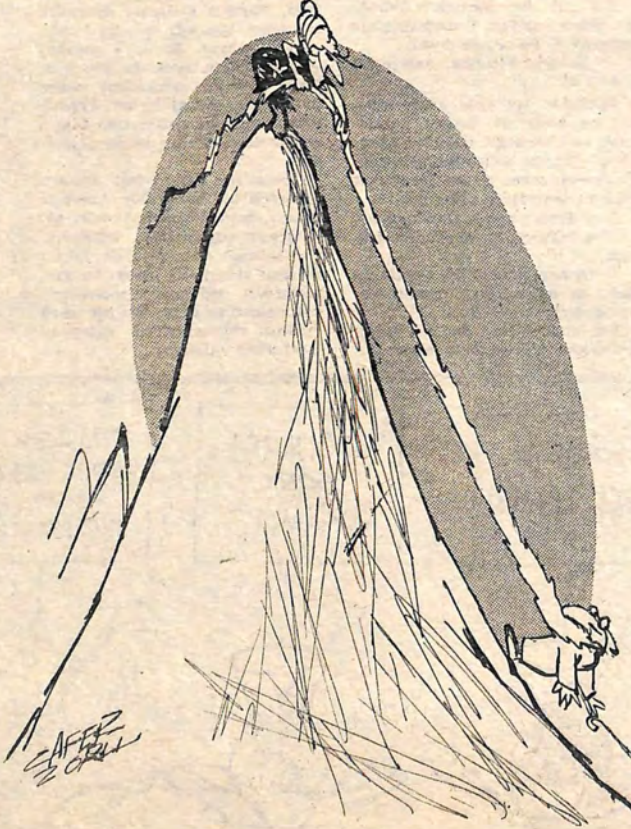
Ağı daha ciddilemişti:

— Olmuyor, dedi. Sesin de gür değil. Sertlik lazım. Bizde müşteri yumuşak başlı esnafın semtine uğramaz. Bak, sana doktorluk nasıl yapılır göstereyim. Burada doktor Asaf bey vardı. Rahmetlinin kapısında hastalar kuyruklarıydı. Yüzü hiç gülmez, hastaları kovalardı. Müşteri dediğin sinek. Kovdukça gelir! Şimdi sen hasta ol, ben de doktorum. İyice dinle:

— Neyin var ulan?...

— ...

— Çık dışarı... Burası devlet hastanesi değil. Canım isterse bakarım, istersem kovalarım. Daha önceden randevu alman lazımdı. Hadi neyse, yat şuraya. Soyunsana beee!... Nefes al. Nefesi kes. Kes dedik, hâlâ soluyor. Alma nefes. Al diyesiye kadar alma. Kalk ayağa. Hap vermiyorum, zaten hapı yutmuşsun. Üç iğne yazdım. Ezcanelerde bulamazsın. Türkiye'de mevcudu kalmadı. Avrupa'da da yok. Nere-

Dağ hayatı, seks gücünü artırıyor. — Gazeteler —

MART KUŞKUSU

Mart denince, ne kadar bahar gelse de akla, Kendisini bilenler, gezer palto, kazakla.

Atalarımız demiş: «Az ye de, Mart'a sakla.»

«Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır»

Mart kuşkusu adama yedi takla attırır...

Gerçi derler: «Mart marılar, hep tavuklar yumurtlar»

Ama bazan iniverir şehre kadar aç kurtlar.

Sanki açlık grevi yapmış çöktük avurtlar

«Mart bacadan baktırır, kazma kürek yaktırır»

Her zaman kazık yemez, bazan kazık attırır...

«Mart'ta saman tam gerek, ve de çok arı gerek»

İnekler yaz'a çıkmaz, tek maval dinleyerek

Diyelim biz de şöyle, bu kuşkuyu bilerek:

«Köylüye tarlasını, Mart soğuğu sattırır,

«Mart bacadan baktırır, kazma kürek yaktırır...»

Bakarsın her şey bitmiş... Mutfak olmuş tamtakır...

Memurun kuşkusu da, bütçede yoksa mangır?...

«Nerde kaldın ey maaş?» diye istersen bağır...

Mart kuşkusu çoğu kez, Kasım'ı aratırır,

«Mart bacadan baktırır, kazma kürek yaktırır...»

Yalancı bir sıcakla açarı çiçekler kurur,

Fırtına, son darbeyi vurmak için kudurur,

Karambolda vurgunu, yine vuranlar vurur.

Bütçenin açığını, kazıda kapatırır

«Mart bacadan baktırır, kazma kürek yaktırır...»

Her zaman yağar fakat, Mart'ta daha sulusu,

Düşen kar ki, fakire sanki ölüm korkusu,

Siyasiye sorarsan, bu değil Mart Kuşkusu,

Kar yerine göklerden ültimatom yağıdır,

Mart kapıdan baktırır, Koltukları yaktırır...

Fikret YILMAZ

den mi bulacaksınız? Ne bileyim ben? Hasta olurken gelip sordun mu?...

Gördün mü nasıl olur doktorluk dediğin, doktor bey?...

— Yatar mısın efem?

— Lütfen nefes alın beyfendi...

— Zahmet olmazsa nefes keser misiniz?

Böyle şey yok. Geçer akşayı kullanacaksınız.

Neylersin ki, sende ne boy pos, ne de gür ses var! Üstelik de güleç yüzölün. Bu şartlar altında kadın berberliği, kuaförlük yapabilirsin. Doktorluğa gelince, ı-ih!

Hakkı ağı gidince, oturup uzun uzun düşündüm. Önce kızdım, sonra hak verdim. Müşteri gerçekten sinekti. Ben bu sineği usulü daireşin-

de kovalayamıyordum. Fiziki yapım uygun değildi.

Resmî bir görev almaktan başka çarem yoktu. Dilekçeyi verdim. Tabelâyı söktüm. Bir sabah, kimse uyanmadan, horozlar öterken eşyalarımı kamyonu yükleyerek, Anadolu'nun başka bir bucağındaki hükümet tabipliği görevini yapacağım yere hareket ettim.

Burada müşteri yoktu.

Müşteri olmayınca, sinek de yoktu kovalanacak. Halk vardı dizi dizi. Resmî deyimim ile eshab-ı mesali!

İşbu eshab-ı mesalih doktoru bedava bulunca, gözünde it dirseği çık-sa geliyordu. Soğuktan titreyince, sıtma oldum mu acaba diye, dispan-serin kapısını aşındırıyordu. Hasta getirenler:

— Gelmişken bizi de bi müeyyene it gar!... diyorlardı.

Nabız tutmaktan ellerim aşınmış, nefes dinlemekten nefes alamaz hale gelmiştim.

Rapor işi başlı başına sorundu. Malmüdürlü karısından dayak yer:

— Moralim bozuldu, onbeş gün istirahat yaz, doktorcuğum.

Zırrr telefon:

— Ben savcı Ömer. Odacıyla hasta kâğıdı gönderdim. Lig maçlarını kaçırmayayım. Yıllık izni de oraya harcamıyayım, onbeş gün lütfediver!

Bitip tükeneneceği yok.

Herkes resmî protokolü ölçüsünde rapor istemekte. Onbeş günden iç aya kadar uzuyor vâde.

Onceleri diretecek oldum. Yalancılığın resmî hiccetine damga vurmak, imza atmak zor geldi.

Bu sefer iş pazarlığı döktülmüştü:

— Doktor bey, senin serbest tabipliğin sırasında vergi cezan var. Bana bir ay rapor uydururursen, işi sallarsız biraz.

— Alo, doktor sen misin? Yanlış ilâç vermekten ölüme sebebiyet dilekçesi önümde. Üzülmeye. Sonunda bi şey çıkmaz. Bir kız tavladım, işlerden vakit bulup ayarlayamıyorum. Çok değil, iki ay idare ediver.

— Rapor için geldim.

— Ama hasta değilsin?

— Sen raporu ver, ben sonra hasta olurum!

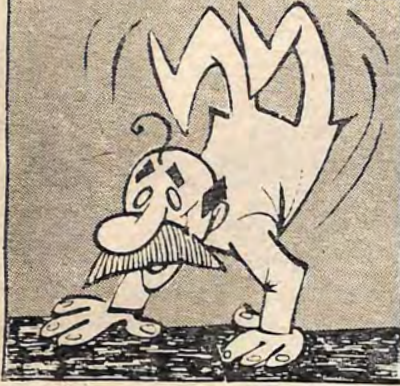
Buradan da bastım istifayı...

Özel doktorlukta müşteri denilen sineği usulü dairesinde kovalamayı bilememiştim.

Hükümet tabipliğinde de, resmî sıvrisinekler rahat vermemişlerdi.

Burhan ESEN

Hemen ayaklarını
yerden kesti... Böylece
aradığını daha yakından
görecekti!...

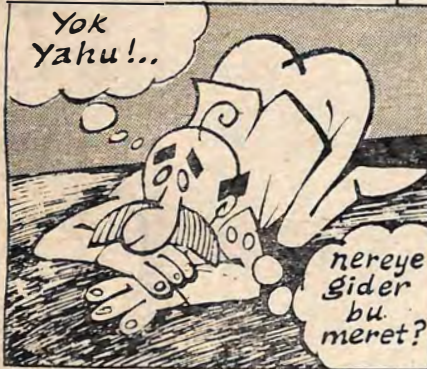
Her hafta bir olay

Yazan - Çizen : ZEKİ BEYNER

Biraz sonra
başka bir şekle
girdi... burnunu
yere dayadı...

Başladı aramağa!...

Aaaa... O da nesi...
buldum, buldum galiba...
fakat bu biraz,
büyükçe!...

Şaban bulmuştu
aradığını!...

Fakat parayı eline alınca
şaşırdı biraz!...

İyi ama, benim
düşürdüğüm
25 kuruştu... oysa
bu, bir lira!...

Evet,
Şaban
Düşürür
gerçekten
25 kuruş
düşürmüş
bir lira
bulmuştu!
şimdi
ne
olacaktı?
Şaban
bu parayı
cebine mi
atacağı
yani..

Dehhh!..

COCUKLUĞUNDAN beri «Pehh» diye korkuturlardı onu. Bu yüzden —Peh Mustafa— kalmıştı adı.

Ankara'dan döneli iyice açılmıştı çenesi Peh Mustafa'nın. Her gün bir anısını anlatıyordu köy kahvesinde. İşte gene ortada o, çevresinde meraklılar:

— İncep, bizim emmioğlu. Okudu da adam oldu namıssız. Annattı mıydım işin burasını size? Neysem... Garaca vardım sâlimen. Angara gari burası. Bi tomafîle pindim, deyiverdim gitçğim yeri. Gidiyoz emme ucuym ben. Yollar beton. Her yan gız gibi araba dolu. Evler dağ gibi dağ gibi, gocaman. Uzatmıyam lafı, şüfür beni panga umumi müdriyetinin önüne godu, gitti. Girdim iççeri. Bi güççük oda var hemen girince, gapının ağzında. Odada bi herif oturuyo, iresmi urbali, rüpeleli, nişanlı. «Dayioğlu, dedim herife, hasansor nerde ki?» Adam baktı baktı da: «Hangi Hasan'ı soruyon oğlum?» demesin mi bene. Bi güldüm bi güldüm, goyverdim makaraları gari. Herif bi gızdı ki amanın, gıgırmızı oldu. «Ne gültüyön be zübük!» diyerekten haşladı beni. Sustum ilkin, sora: «Dayioğlu gızma emme, dedim, gocca şehirde oturuyon ya pek cahal galmışın, rüpelelerine yazık. Heç insan hasansoru bilme mi?» Bu kez o bi gahgaha bastı kim tepem attı. «Bene gızıyodun, şinci sen ne gıkırdıyon len goca herif?» diyerekten çıkıştım ben de. O gızmadı bu yol. Gene acık güldü: «Nirellsin sen hemşerim?» dedi bana. «Nireliyse nireliyim, tut ki Tire'liyim, dedim. N'olcak?» Bi yol daha güldü, sonra da bi gapıyı gösterip, «Aha ora» dedi. Vardım, açtım gapıyı. Güççük bi oda ya ben biliyom zatene. Ne etçemi deyivermişti emmioğlu bir bir, hani giden yaz geldiğinde. Gapıyı çektim. Duvarda elektirikli düğmeler var sıralı. 6 yaza zana parmakla basıverdim. Delh gidişin gıvırı emme de yapmış. Oda yukarı çıktı çıktı çıktı, bi de hoş ki, sonra duruverdi rappadak. Durunca inersin demişti İncep. İnicem ben de ya gapıyı açamıyom. Gorktum mapis kalıyom diye. «Allah» demeden, anam, birden aşşaya doğru kaymaya başlamasın mı hasansor. İçim küt küt ediydi. Neysekim gene rappadak durdu ve de durma-

sıyan dışdan açılar gapıyı. Şansından o rüpbeli memur yerinde değel. Eyiden gülerdi gari gavat.

Sözün tam burasında:

«— Deh beklini vere, n'ettin gari Peh Mustafa, ha n'ettin?» dedi dinleyenlerin en yaşlısı Veli emmi.

Mustafa bozuldu. Sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmaz, fena küfredirdi. Ters ters baktı, yutkundu:

— Annatıyoz ya Veli emmi, Allah Allah, tövbe... Haaa, ne diyordum. Baktım, yaa, hasansora bi yol daha pınmeye çekindim. Oğlum Mustafa, dedim, bu senin garıştıracağın hallardan değel. Furdum kendimi merdivenlere. Yürü ha yürü, çık. Her yan buzlar gibi temiz, yerler tüm halı döşeli, duvarlar mermer. Bi de tenhe kim, utanıyom gendiinden. Biri gızar mı ki diyerekten de çekiniyom. Pabuçları aldım elime. Hırsız mırsız derler mi diye de işkiliyom. İncebi çavırın derim, diyom, o bilir benim hırsız olmadığımı. Çavırılar mı ki diyom. Neden çavırmasınlar, diyom, hayâleniyom. Ortalık yerde yalnız o iresmi herifler dolaşıyo. Beni görünce bi gültüyolar, bi gasılıyolar. Ote gidiyom, beri gidiyom, her taraf her tarafın aynı. Şaşırmışım eyicene. Gaçıncı gatta olduğumu bilemiyom, varıp sorcek oluyom, suratları gardiyan gibi meretlerin. Govarlar diyom mutlak, soramıyom. İnemiyo, çıkamıyom. Hani yolu buluversem, bırakıp gaçıcem namıssızım. «İncep!» diye ünnesem diye geçiriyo içimden, duyar mı ki? Sonra diyom, «Sus Mustafa, babanın köyü mü bura, bak heç ses va mı?» Dahiyo gara gara, içim melil melil. Kesik başlı horuz gibi bilmeden koşuyom. «Ülen İncep, alıcen ossun senin...» Yoruldum da amanın, camız gibi. Şinci diyom, biri çıkıp da «Pehh!» dese, gaçırırım altıma! Ben böyle kurarkene «Pehhh!» diye enseme bi şaplak inmez mi? Çöktüverdim oracığa hemen. Ödüm zıttı... Vay alçak, bizim İncep. Garşımda gırlıyo gülmekten: «Gorktum mu yav emmioğlu?» diyo utanmadan da. Açtım gayri ağzımı: «Be dinsizin eniği, dedim. Buna derler eşşek şakası. Adam belledik seni, galktık geldik. Allah beleni vere, ayı İncep!» O hap gültüyö. Başka efendiler geldiler, gültüyolar. Ben yerde oturuyom, pabuçlar elimde. Her yanımdan ter boşanıyo...

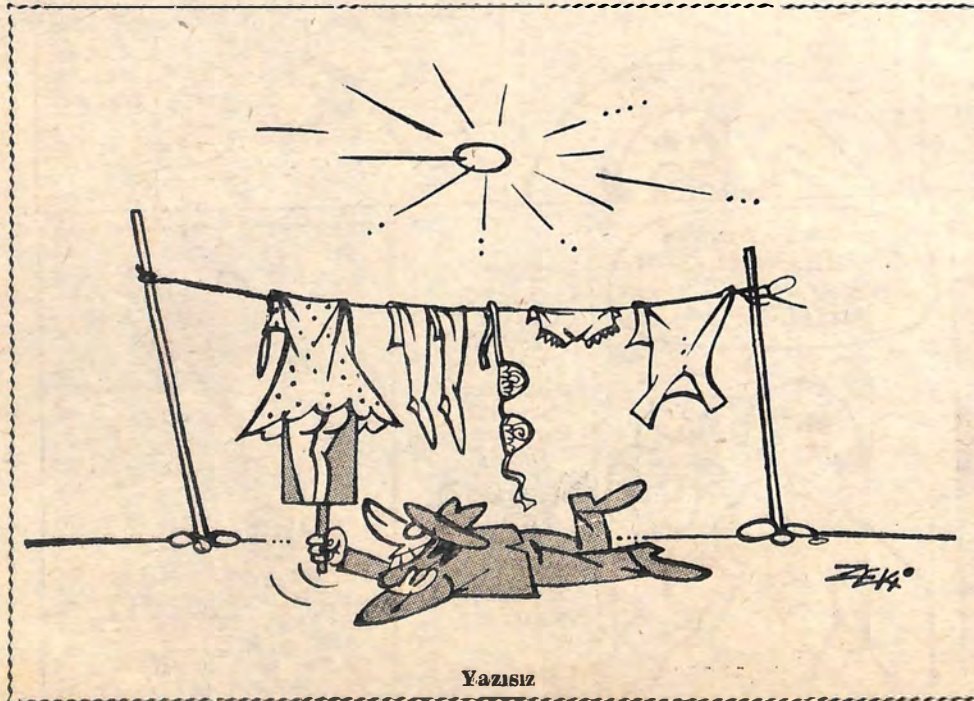
— Bölük duur... K

Mustafa iyice kaptırmış dolu dizgin anlatıyordu. O günleri tekrar yaşar gibi heyecanlanmıştı. Fakat kahveci Deli Sadık arkadan gelip birden «Pehhh!» diye Mustafa'nın üzerine abanmaz mı. «Allah» diyerek fırladı yerinden Mustafa. Rengi atmıştı. Hepsî kasıklarını tutup gülmekten yerlere yatarken o:

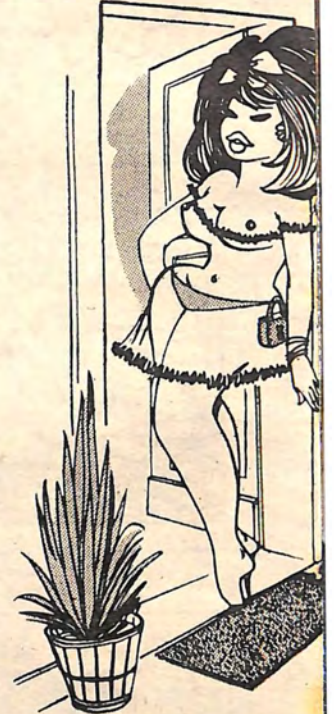
— Tuuu, dedi, anasını avradını!... Sizi adam belledik de laf annatıyok!

Hışım la oradan uzaklaştı.

İbrahim YAKAMOZ

Yazısız

— Kapıda olmaz.. buyurun

DÖRTL

Gidiş

Kimileri soruyor: Bu nereye Kimi diyor: Türkiye, hej ger Geri gitsen çok iyi! Bugün Ap Geri geri sayıyor, ileriye gidi

MAKAM

Kimi şarkı t Ya Alman n Yahut Bakan Bizi de sora

Rakamlarla Futbol...

1: **KALECİ:** Kaleciler kediye benzerler, onun gibi sağa sola, yukarıya aşağıya atlar, kalelerine gelen topu, avının üstüne atılan bir kedi çevikliğiyle yakalamaya çalışırlar. Ve sarılırlar dört elle topa. Kaçırırlarsa gol olur çünkü. Kalecilerin kediye benzer bir diğer yanı da hep dört ayak üstüne düşmeleridir. Ayrılan yönleri ise; kedi tuttuğunu yer, kaleci ise tutamadığını... Siyaset sahnesinde kaleciler iktidar partisidir. Dört elle sarıldıkları top mu? O da iktidar koltuğu tabii...

2: **SAGBEK:** Kendi takımının kalesine gol girmemesi için çalışır. Bunun için elinden geleni yapar. Bir ayak oyunu ile rakibini yere düşürüp toprakla öpüştürür, at gibi çifte atar, favul yapıp rakibini böğürttürür. Rakibi kendisini geçerse çamur atarak durdurma yoluna gider.

3: **SOLBEK:** Bunun da görevi sağbek gibi golü önlemektir ama savunma metodu değişiktir. Kırmızı boya atmaya tercih eder. Çelme takar ve hemen çelme yiyen kendisiymiş gibi yere yatar, melul mahzun, hakeme bakar. Yutturamazsa itiraz ederek ortalığı birbirine katar.

4: **SAGHAF:** İleri geri çalışır ama daha çok geriye bakar. Nihavent makamından Tahrirbuseliğe oradan Karcıgar'a atlar, rakibi kendisine çalım atıp geçmeye kalkarsa çok bozulur, hemen sakatlar.

5: **SANTRHAF:** Ortadan yapılan hücumları önler, sözcü ve gözcüdür. Bazan sola bazan sağa koşarak, bazan koşup bazan uyuşarak vaziyeti idare eder.

6: **SOLHAF:** Sol kanadın savunması bundan sorulur. Aşılması imkânsız bir yalçın-kayaya benzer, kimin tehlikeli olduğunu hemen sezer, önünde arkasında gezer. Solda oynadığına bakmayın. Sol gösterip sağ vurduğu çok görülür...

7: **SAGAÇIK:** Sağın en ucundan hücumla kalkar, siyaset sahasına ibrik, takunya ile çıkar. Kimseye pas vermez, kornere atışlarını okuyup üfleyerek yapar ve doğrudan doğruya gol olsun diye atar, en ufak bir favulde hemen bağırarak yere yatar.

8: **SAGİÇ:** Daima gözü kalede, aklı seyircidedir, tekmesi de solhafın vücudunda. İri ve besilidir, koça benzer, taraflarına güven verir. Gol atamasa bile çenesi ve ayakları ile rakibini yıldırma çalışır. Hakemle dost olmaya gayret eder.

9: **SANTRFOR:** Ortadan hücum eder rakip kaleye. Kafa şutları kuvvetlidir ama genellikle kafasını kullanmadığı için topu kıl payıyla avuta atar. Kabahati ayakbaşımda bulur. Şahsi oynar ama hep kendisine pas verilsin ister. Tarafsız, bağımsız bir oyuncudur.

10: **SOLİÇ:** Ortanın solunda oynar, bazan göbeğe kayar. Anırenmanlara fazla önem vermez, çabuk formdan düşer ve kilo alır, şişer. Koşup didinerek gol atmaktansa penaltı, firiklık ve gift vuruşlarla gol atmaya yeğ tutar.

11: **SOLAÇIK:** Ortanın ucundan hiç ayrılmaz, içe kaymak, ya da solıçe pas vermek istemez. Kaleye uzaktan şut atmaya sever. Kornelerden başka taç atışlarını da atmak merakındadır. Bazan kendi takımından olan kişilere bile çalım attığı olur.

Erhan TIĞLI

andıralı sen otur!..

İngiltere'de bekâret kemerlerinden vergi alınacak. — Gazeteler —

Tedbir

«Siirt: Köpek yüzünden iki aşiret çarpıştı, iki kişi öldürüldü.»

Hay an sevgisi...

«Eskişehir: İki otobüs yarıştı, dört kişi öldü.»

Araba sevgisi...

«Trabzon: İki takımın taraftarları kapıştı, dört kişi yaralandı.»

Futbol sevgisi...

Ey ahali! İnsanları korumak istiyorsak polise jandarmaya lüzum yok. İçinizden şu «Se gi» yi çıkaralım en iyisi!

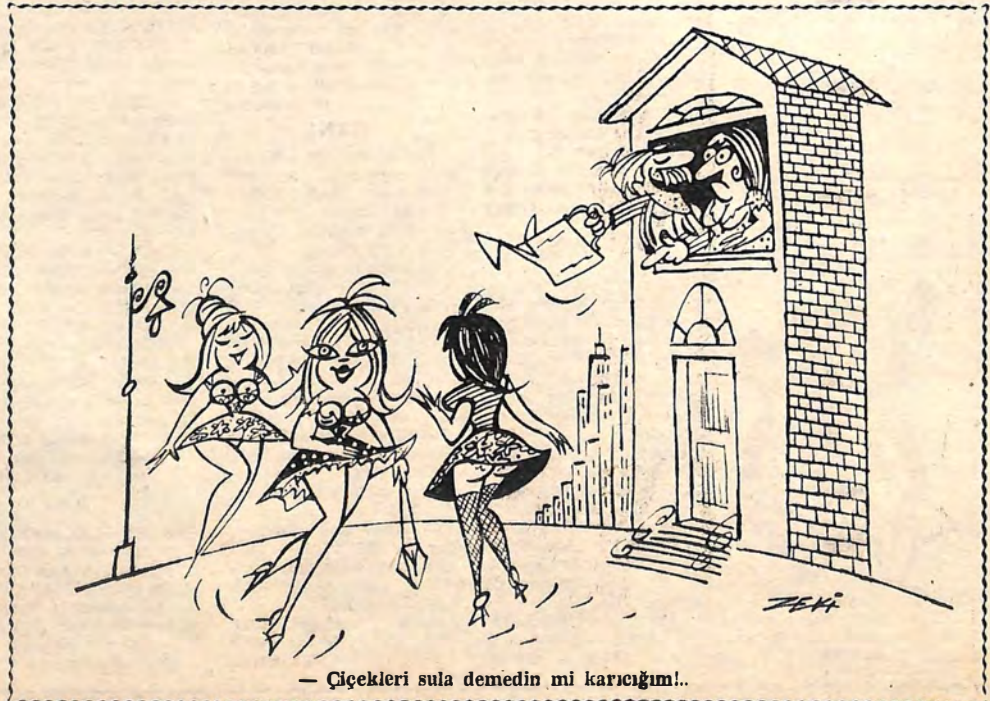
borcumu içerde vereyim!..

ÜKLER

gidiyor?
İye gidiyor.
ollo bile
yor.

ıtturur, ya araban makamı,
makamı, Amerikan makamı,
makamı ve de memur makamı.
sanız: Hep gariban makamı.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Çiçekleri sula demedin mi karıcığım!..

SİZİN İÇİN

AY'DA HAMALLIK

Apollo-14'ün Ay'a hareket ettiği sıralarda köyün kahvesinde toplanmış, Ay'ın fethi hakkında konuşuyorduk. Ben, Ay'da yer çekimi kuvvetinin dünyadakinden altı defa daha hafif olduğunu söyleyip daha iyi anlayabilmeleri için de dünyada 60 kg. gelen bir insanın Ay'da 10 kg. geldiğini ve her şeyin bu oranda hafiflediğini anlattım. Anlayanlardan birisi:

— Desene Ay'da hamallık etmek çok kolay! dedi.

Hasan TURAL
Taşlıbi köyü öğretmeni
Saruhanlı/MANİSA

ÖLÜLER ÖLMEZ

Öğretmen Okulunda talebe idik. Bir hocamız vardı hazırcevaplı. O yıl bir de bayan hoca gelmişti. Yeni geldiği için biraz suskun.

Bir gün öğlen yemeğine yapma helva çıkmıştı. Bizim yemek masaları da öğretmenlerin yemek masalarına yakındı. Yusuf beyin sırtı, Bergüzar hanımın da yüzü bize dönüktü.

Yemekler yenilmiş, sıra helvaya gelmişti. Bergüzar hanım sordu:

— Yusuf bey sizin orada da ölümler ölümler böyle helva yaparlarmı?

— Hayır hoca hanım, bizim orada ölümler ölmez.

— Ay, nasıl olur? Sizin orada hiç ölü ölmez mi?

— Hayır, bizim orada ölü ölmez.

— Ama Yusuf bey, olur mu hiç?...

— Yok hoca hanım, bizim orada ölü ölmez.

Ama Bergüzar öğretmeni üsteliyordu. Nihayet sabrı taşan Yusuf bey son kez cevapladı:

— Bizim orada ölümler ölmez, sağlar ölümler bu helvadan pişirirler.

Ferhan ERCAN
Çayler köyü öğretmeni
Kandıra/İZMİR

İÇİ BOŞ

Lise son sınıfta iken yazıldan önce, kâğıdın altına defter ya da kitap koymak için hocamızdan izin aldık. Bu defter, kitap içinde kopya bulunup bulunmamasına göre dolu ya da boş olarak isimlendirilirdi.

Bir gün coğrafya yazılısında aynı izin istendi, hocamız: «İç boş ve coğrafya ile ilgisi bulunmayan bir şey koyabileceğimizi söyleyince; arkadaşım kafasını sıranın üzerine kâğıdı da kafasının üzerine koydu.

İbrahim GÖKTOĞAN
255. Cad. No: 12/3
Hatay — İZMİR

ÇOCUK MU?

Bir öğretmen arkadaşım başından geçen bir olayı şöyle anlatır:

Çok büyük göbekli bir adam ilkokulun karşısında beklemeye başladı. Öğrencilerden birini bekliyor diye düşündüm. Paydos zili çalıp bütün öğrenciler gittiği halde adam hâlâ bekliyordu. Okuldan en son ben çıktım. Adamın yanından geçerken:

— Affedersiniz, dedim, çocuk mu bekliyorsunuz?

Koca karınlı adam, neşeli neşeli şişkin göbeğine vurup:

— «Yok, birader, kendiliğinden böyledir» demez mi?...

Hasan TANIR
Doğa köyü öğretmeni
KÜTAHYA

ALKOL MÜPTELÂSİ

Çalıştığım fabrikada alkol kullanmak yasaktı. Fakat fabrikanın en eski işçilerinden Şoş, içkiye karşı büyük zaafı olduğundan gizli gizli içiyordu.

Bir paydos saatinde Şoş'la fabrikanın personel şefi burun buruna gelmişti. Şoş'un içkili olduğunu farkeden şef, ona nasihatte bulundu ve şunu ilâve etti:

— Bak Şoş, seninle beraber işe başlayanların çoğu birer teknisyen oldular, fakat sen hâlâ işçisin. Bu içkiyi içmezsen seni yakında ustabaşı yaparım.

Şoş, dengesini kaybetmemeye çalışarak, cebindeki yarım kalan içki şişesini sımsıkı tuttu ve:

— Sen hiç üzülme şef, dedi, ben bu meret için değil ustabaşı, mühendis oluyorum mühendis!...

Battal PEKTAŞ
6105 Ober Ramstadt
Friedrich — Str 11
Deutschland

HAN!

Nüfus sayımında bir sayım memuresi, bir evde karşısına çıkan kadına sormaya başladı:

— Evli misiniz?

— Evliyim.

— Kaç çocuğunuz var?

— Altı tane kızım var.

— İsimlerini söyler misiniz?

— Ashhan, Nurhan, Neslihan, Reyhan, Ümmihan, Perihan...

Memure şaşkın bir edayla:

— Kirada oturduğunuz söylemişsiniz galiba? dedi. Kadın tekrar «evet» cevabını verince, memure dudak bükerek:

— Tuhaf şey doğrusu, der, demek faydasız altı tane han doğurdunuz da bir ev doğurup kiradan kurtulamadınız!...

Ahmet KURT
Göksu şifesi
ESKİŞEHİR

KUVVET DENEMESİ

Yerköy'den trene bindik. İstanbul'a gidiyoruz. Üçüncü mevkide dört kişinin oturduğu tenha bir kompartıman bulduk, oturduk.

Yolcuların üçü genç öğrenci, öbürü de kırk-kırk beş yaşlarında safca bir köylü vatandaşı. Biraz sonra gençler birbirlerine kaş-göz işareti yapıp anlaşıldılar. Köylüyü işletecekleri besbelli. Gençlerden biri ayağa kalkıp imdat koluna yapıştı, çekiyor gibi yaptı:

— Of be Nuri, dedi. Ne kadar da sağlam...

Arkadaşına döndü:

— Gel, bir de sen dene kendini...

Genç ayağa kalktı. İki eyle asılır gibi yaptı: Suratını buruşturarak:

— İçimli geçmiş bizim, dedi. Bizde iş yok!

Köylü vatandaşı yerinde kımıldanıp duruyordu, dayanmadı:

— Bir de ben deneyim guvvatımı! deyip imdat koluna yapıştı.

Biraz sonra tren durdu, kondoktorların sesleri duyuldu dışarıdan, kompartımanın kapısını hızla açtılar:

— Kim çekti bu kolu?... diye sordular.

Bizim saf vatandaş gururla ayağa kalktı, koltuklarını kabartarak:

— Ağan çekti, dedi, hem de tek koluyla...

Suat NALBATOĞLU
Vet. Sağlık Memuru
BÜNYAN

ECEL!..

Köylünün biri şehre daima tüfeği omuzunda inerdi. Bir gün, yolda karşılaştığı köyün ihtiyar hocası:

— Oğul, dedi, beyhude zahmet ediyorsun... Cenabı Hak alnına ne yazmışsa o olur. Ecelin gelmediyse, seni kimse öldüremez. Ecelin geldiyse, tüfek değil, top taşısan ha va...

Köylü boynunu büktü: — Haklısın baba... dedi.

— O halde ne diye şehre her inişinde bu silâhı yanına alıyorsun?...

Köylü, gülümseyerek cevap verdi:

— Belki yolda karşıma eceli gelen bir eşkiya çıkar da!...

Hasan TANIR
Doğa köyü öğretmeni
KÜTAHYA

* SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığın bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, neşe ve espri dolu yazılarınızı bekleriz. Değerli okurlarımız,

— Ay mı?... Elbet eski şeklini kaybedecek... Dünyanın parasını yiyor!...

— Sarhoşa bakın... Bulut gibi olmuş!...

Cevriye Cırlakses

Suavi Süalp

CEVRIYE CIRLAKSES HAYATINI ANLATIYOR.

« Ah canım, bilseniz, hayatım bir romandır... Çok küçük yaşta babamı anemi kaybetmem üzerine beni zurnacı Eşref Üfler büyüttü... Kulağım o zaman dan beri zurnanın son deliğine alıştı... Si'leri, Do'ları doğru basmaya başladım... Onbir yaşında iken Komik Behzat'ın çadır tiyatrosunda «Çile bül bülüm çile» şarkısını okudum. O zamanlar tarife askere yirimbis, sivile otuzbeşti... Daha sonra Allah «Yürü kızım Cevriye» dedi... Gazinolardan cızıp teklifler aldım... Hem plâk dolduruyor, hem de radyoda okuyordum... Fakat Cüneyt bey bana asılınca Radyo'yu bıraktım. Zaten o zamanlar Kanuni Süleyman'la oturuyordum... Derken hayatım, aaa, bir de baktım ki kendimi gazinocu Seyfettin'in garsoniyerinde buluvermişim... İşte o gün bugündür baş solistim... Tam yüz tane tuvaletim, bir arabam, iki katım, bir de hizmetçim Gülnaz var... Puselik ve Kürdili'yi bir de midye dolmasını severim... Siyasetten hiç hoşlanmam... Tath rakı içerim... Yakında üç konser vermek bahanesiyle Fransa'ya gidip Leopar bir kürk alacağım... Bu yaz Florya'da Belediye evlerindeyiz... Orasını nasıl mı tutuyoruz?... Fazla sorma canıkom...

CEVRIYE CIRLAKSE'E BEŞ ALTI SORU

- Sahneye nasıl çıkarsınız?...
- Ben mi?... Tabii hemen çıkmam... Saz iki hane peşrev çalar... Derken efendim, stopçu ışıkları kapan... Mavi pullu elbisemi Hasan giydirdirken peşrev bitmiş olur... Mikrofonu içerde elim alıp başlarım söylemeye... Tabii halk merakla alkışlar... Gene çıkmam... İyice merak etsinler diye tabii... Sonra birden çıkarım... Yaaa...
- Güzel... Okurken en çok neye sinirlenirsiniz?...
- Kılânet Cemal'in kulağının dibinde cırlamasına... Çünkü benden cırlak bir saza hiç tahammülüm yoktur... Geçenlerde gözünü şişirdim inegin...
- Uğura inanır mısınız?...
- Aaa... tabii... Kedimi görmediniz mi?...
- Canım benim... Adı Uğur... Gel pisi pisi...
- Sizce iyi bir kadın solist nasıl olmalı?...
- Ah şekerim, bana bak anla... En aşağı yüz kilo olmalı... Sahneyi doldurmalı... Şimdi benden yukarı kiloda solist yok... Ben tekim...
- Seyircilerinizden en çok ne beklersiniz?...
- Tabii alkış ve çiçek... Arada bir yumurta, domates de atan oluyor ama, o terbiyesizlere cevap vermem. Çünkü müessesede de kazanıyor...
- Aşka inanır mısınız?...
- Ah... Sevmek... Çok sevdim, çok sevdim... Yalnız birini unutamam!...
- Kim?...
- Bir deniz subayıydı. Şu masadaydı... Benden bir şarkı istedi... Sonra birlikte çıktık...
- Nereye?...
- Mehtaba canım... Biz her gece Heybeli'de mehtaba çıkardık...

CEVRIYE İÇİN NE DİYORLAR?

NURETTİN ZİYA — O, bir kovanın bir tele sürtünmesi gibi ilâhi bir sese sahip nâdir seslerimizdendir...

NIYAZİ KAYIN — Onunla çalarken neyimi ütleyleyiyorum...

HÜSNÜ YANIL — Tiz perdelere o kadar çabuk çıkıyor ki, arkasından nefes nefese yetişiyorum...

MUSTAFA KAMBURALI — Hep yukardan okuyor... Biraz daha aşağıya indirse daha iyi göreceğiz...

HAKKİ BERMAN — Sesini ve kaçırlarını en iyi kullanan solist odur... Billirim...

DARBUKA TAHSİN — Dümtelerde ona bir tek daha dümtetek vurabilsem diye heyecanlanıyorum vallahi ağabey...

CEVRIYE CIRLAKSES'İN MEŞHUR ETTİĞİ İKİ ŞARKI

FANTEZİ

Söz: Hayati. Beste: Necati.
Boğaz'da pupa yelken
Kuruçesme'den geçerken,
İstavrit tava yerken...
Neden ağlattın beni?...
Seni edepsiz seni!...
Şimdi dümen kırıldı,
Asaf bana darıldı,
Aptal beni sanarak
Halatlara sarıldı...
Neden aldattın beni?...
Seni edepsiz seni!...

★

Usulü: Âdeta. Makamı: Sımbüleâşiran. Beste: Musullu İbrahim bey.
Ruhuma dün gece mehtap gibi aktın..
Görünce yüzümü neden şehlâ şehlâ baktın..
Tabii tanıırsın sevgilim beni uzaktan..
Al bir gözlük dedim almadın, gene aldattın...

MESELÂ DEDİK :

VAR MI KENDİNE GÜVENEN?

Sulhi DÖLEK

ASLINDA adamın fikri hiç de o. laacak gibi görünmüyordu ilkin. Ne demek yani, sen tut en büyük gazetelerin yayın müdürlerini teker teker dolaş, ağızlarından gir, burunlarından çık, dediğini yaptırt...

Hiç de deliye benzemiyordu. Hele gözlükleri, iyi giymi, yumuşak sesi ile görmüş geçirmiş, bilgili bir insan olduğu ortadaydı. Kimyager olduğunu söylemişti.

— Bakın, diyordu. Eline bir fırsat geçiren hemen nalıncı keseri gibi kendine yontmaya başlıyor. Yöneticilerden kime güvenilir, kime güvenilmez bilinmiyor... Harem ağalarını bilir misiniz?

— Konuyu dağıtmayın lütfen... — Tam içindeyiz konunun... Bilirsiniz değil mi harem ağalarını? — Bilirim, ne olmuş?

— Düzinelerle kadın emanet edilmiş bunlara. Hiçbirine el sürmezlermiş.

— El sürmekten kastınız benim anladığım şeyse buna zaten imkânları yokmuş ki... Burarlarım harem ağalarını, hadım ederlermiş...

— Oraya geliyorum beyefendi. Diyorum ki ben, seçim usulünü, tayini falan bir yana bırakıp isteyene istediği koltuğu verelim.

— Al on paralık daha! Bakın beyefendi, bir gazetenin yayın müdürü olmak kolay değildir. Vaktimin dar olduğunu bilmezmiş gibi oyalamayın beni.

— Söylediklerim şaka gibi görünebilir. Sabredin, bitireyim... Diyorum ki, nasıl harem ağaları hadım edilorsa, herhangi bir koltuğa getirilecek adam da önce hadım edilmeli.

Yani cinsel yönden değil de bütün çıkar düşüncelerinden hadım edilmeli... Böylece biraz mürekkep yamamış, belirli bir dünya görüşüne sahip işlek kafalı ve de bu hadımlaşırma işlemini göze alabilecek her kimseyi istediği koltuğa getirmek imkânı doğar...

Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi yayın müdürü. İkisi de bir süre sustular.

— Ne dersiniz bu işe? — Saçma! diye parladı müdür. Düşünceniz yararlı olabilir belki ama, gerçekleştirilemez ki...

— Gerçekleştirilebilir.

— Hadi canım! — Eğer elimde kesin bir şey olmasaydı gelip siz rahatlatmaztım. — Ne ilâcını? — Canım deminden beri neden bahsediyoruz? Şüphesiz az önce söylediğim hadımlaşırma ilâcını. İnsanları çıkar düşüncelerinden uzaklaştıracak ilâcı...

— Saçma! dedi beriki yine. Böyle bir ilâç yapılamaz.

— Yaptım diyorum. Deneylerini bile tamamladım. Kesin sonuç aldığımın eminim. İlk önce karıma uyguladım. Uzun zamandan beri bir kürk manto için başımın etini yiyordum. İlâcı içirir içirmez vazgeçti.

Hattâ kürk yerine bir çift pabuç almayı teklif ettiğimde ne dese beğenirsiniz? «Yok kocacığım, daha iki ay önce yeni bir pabuç almıştım bana. Bu parayı daha önemli ihtiyaçlarımıza harcayalım.» Ya, işte aynen böyle dedi. Bir hafta sonra da yeniden başladı kürk manto teranesi. Anladım ki, uyguladığım dozun süresi bir hafta imiş. Miktarı artırmakla süreyi de uzatmak mümkün.

— İyi ama bu sadece bir tesadüf olabilir. İlâcın etkisi olduğunu ne biliyorsunuz?

— Ben de öyle düşünmüştüm ilkin. Sonra bize misafirliğe geldiğinde ev sahibimize içirdim ilâcı. Beş dakika geçmeden üçyüz liraya indirdi kirayı. «Bundan fazlası hakkım değil» dedi. Önceden dokuzyüz lira kira veriyordum. Bu da tesadüf değil ya?

— Çok ilgi çekici, diye düşünceli düşünceli başımı kaşıdı yayın müdürü. Ne yapmamı istiyorsunuz?

Kimyager anlattı ne istediğini. Ve sevgili okurlar, yukarıdaki konuşmanın benzerleri, aynı gün içinde sekiz gazetede sekiz defa tekrarlandı. Ertesi gün, bütün gazetelerin ön sayfaları aynı habere ayrılmıştı.

Olayın yankısı müthiş oldu. Gazetelere çuvaldar dolusu mektuplar geliyordu. Herkes bu ilâcın hemen uygulanmasını istiyordu. Kimi kaynaşmasını, kimi patronunu, kimi de politikacıları aday gösteriyordu ilâca. Muhalif muvafıkın içmesini istiyordu, muvafık da muhalifin. Zengin fakirin, fakir zengin...

Kiracı ev sahibinin, ev sahibi kiracının... Herkes ilâcın çok önemli bir buluş olduğunda birleşiyordu. Yalnız, «Şu ilâcı ben içmek isterim!» diyen bir Tanrı kulu çıkmıyordu.

İlâcın en iyi biçimde yararlanılabilmesi için bir anket yapılmasına karar verildi. Anket fişleri gazetelerde yayınlandı. Seçimlerde oy vermeye üşenener bile katıldılar. Sonuç ilgi çekici idi.

Kamuoyu, ilâcın genel müdürlerden milletvekillerine, bakanlara, başbakanı kadar bütün yöneticilere uygulanmasını istiyordu. «Biz zaten onlardan eminiz» diyorlardı. «Fakat ilâcı içersenler kendileri için iyi olur. Hiçbir zaman şüphe altında kalmazlar. Ama eğer içmek istemezlerse için içinde bir çapanoğlu olduğunu anlaşırlar.»

Düşündüklerini öğrenmek için, gazeteciler yöneticileri birer birer ziyaret etmeye başladılar:

— Evet efendim, ilâcı almak zorunda değilsiniz. Ama noter huzurunda içtiğiniz takdirde aleyhinizde hiçbir şey yazılıp çizilemez artık.

— Canım ne gereği var bunun? Ben zaten vatanımı her şeyin üstünde tutarım. Kişisel çıkarlarım en sonra gelir benim için.

Evet, hepsinin verdiği cevap aşağı yukarı aynıydı.

— Madem öyle, diyorlardı gazete-

ciler, alın ilâcı. Ne kaybedersiniz? — Böyle bir şeyi kendime hakaret sayarım ben. Dürüstlüğüme güvenim tamdır. Halkın da güveni olmasaydı bu mevkiye gelebilirdim.

Hiçbiri yanaşmıyordu ilâcı içmeye. Kamuoyunun baskısı biraz daha artınca, bir istifalar furçasıdır başlandı. Eskiden yapışık ikizler gibi tuvalete giderken bile koltuklarını yanlarında götürüyorlar, şimdi orta yerlerinde çivi varmış gibi peşpeşe bırakıp kaçıyorlardı.

Bundan daha şaşırtıcı olanı neydi biliyor musunuz? Eskiden bir koltuk boşalsın da kapayım diye sırada bekleyenler, adaklar adayınlar yok olmuşlardı. Boşalan koltukları kimse istemiyordu artık.

Bir krize gidiliyordu besbelli. Bu gidişle Tanrı korusun, çobansız kalmış bir sürü gibi dağılıverecekti ülke. Bir şeyler yapmak gerekirdi.

Kimyager ettiği hâlî yine kendisi temizledi. Gazete yayın müdürleriyle gizli bir toplantı düzenledi:

— Bakın beyler, dedi. Çok kötü olaylara yol açtım. Biraz daha zaman kaybedersek dünya kadar inanılmaz görünen bir olay olacak: Başbakan bile istifa edecek. Üstelik, yerine kimseyi bulamayacağız. Bir şeyler yapmamız gerek.

— Ne yapabiliriz ki? dediler yayın müdürleri. Ok yaydan çıktı bir defa.

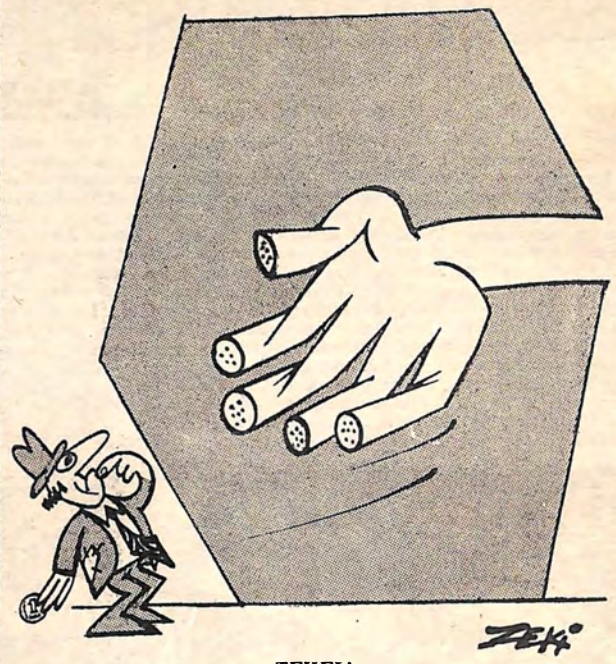
— Ben bir şey düşündüm, diye anlattı kimyager. Benim bir şarlatan olduğumu, bulduğum ilâcın böyle bir etkisi olmayıp sadece basura iyi geldiğini duyurursunuz halka, olur biter. Mesele de böylece kapanır.

— Harika! dediler yayın müdürleri. Gazeteler yine tam sayfa verdiler habere.

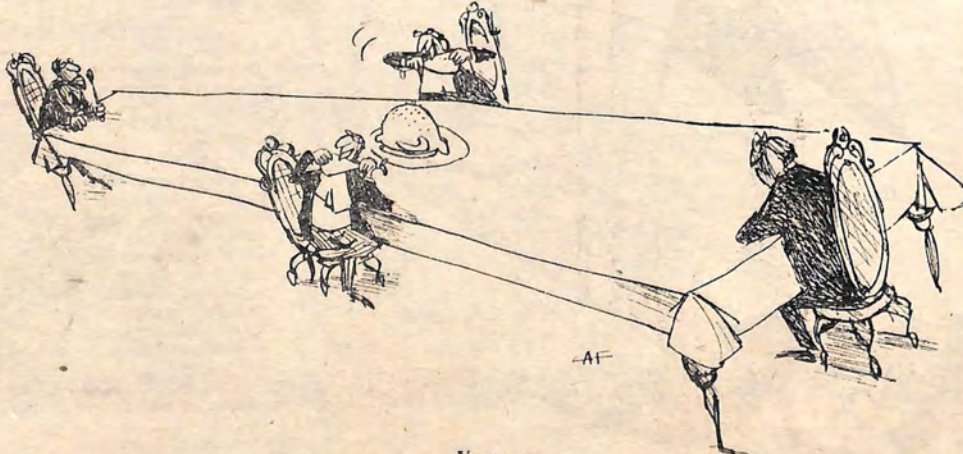
İki gün geçmeden ara seçimler yapıldı. Meclisteki eksik sandalyeler tamamlandı. Boşalan genel müdürlüklere, bakanlıklara yeni atamalar yapıldı. Kısacası bütün koltuklar sihirli değnekle dokunulmuş gibi bir anda doluverdi yine.

Sonra kimyagerin başına neler geldi, tam olarak bilmiyorum. Yalnız, bir halk deyimindeki «pişmiş tavuk» sözü, «kimyager» olarak değiştirildi.

Sigara bozuk çıkıyor. — Gazeteler —

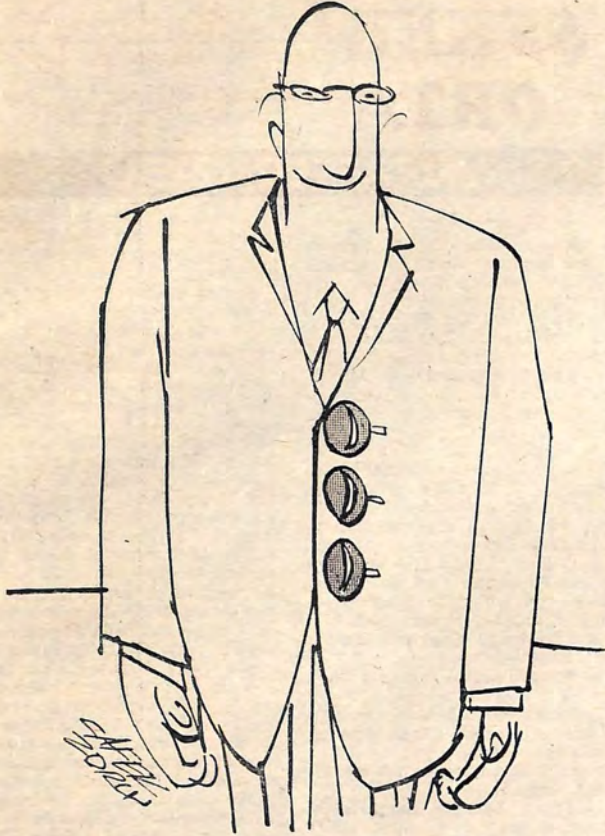

TEKEL!

Yazısız

Sulhi DÖLEK

— Ekmekler yine küçüldü. —

Yuvarlak düzende sivri düşünceler

- ★ İ.E.T.T. rumuzunun ne anlama geldiğini çoktandır merak ederdim. Sonunda biri bu merakımı giderdi. «İneklik etme, taksi tut!» demekmiş.

Desenize, iki ucu pis değnek... Ya otobüse binip yassı kadayıf gibi olmayı göze alacağız, ya da taksi şöförlerine kazıklanacağız. Akli ve vakti olanlar için ya-
yan gitmek de mümkün.

(Not: Belediye şoför ve biletcilerinden özür dile-
rim. Çünkü bu kötü propagandam yüzünden zarara uğ-
rayacaklar. Bilindiği gibi bile başına çok önemli bir
prim alıyorlar: Yirmi para...)

- ★ Dolmuşlar kalkamaz - kalkmalı tartışması süredursun,
ben dolmuşları canla başla savunan biriyle tanıştım.

Bu kişi ne dolmuş şöfürü, ne de dolmuşta çalıştır-
dığı arabası bulunan bir patron değil. Peki neden savu-
nuyordu dolmuşları?... İlk bakışta kraldan çok kralcı
olmak gibi görünüyor da işin aslı başka... Kendisi
ruh doktoruydu.

Söylediğine göre özellikle İstanbul'da ruh hastalık-
larının yarısına dolmuşlar sebep oluyormuş.

Adam neden ekmeginden olsun? İster mi hiç dol-
muşların kalkmasını?..

Sulhi DÖLEK

Mini etekli ile maksi etekli

OYUN : 1 PERDE

PERDE

Müzik başlar. Mini Etekliyle Maksi Etekli
oyunarak girerler.

- MİNİ :** Evvelâ ben kendimi size takdim ederim:
Âdetimdir efendim, mini etek giyerim!
- MAKSİ :** Mini etek sen isen, bana da Maksi derler,
Akli başında kızlar maksi etek giyerler!
- MİNİ :** Şuna bakın maksikle dönmüş benim nineme!
- MAKSİ :** Döndüm ise ben döndüm, çıplak bacak sana ne?
- MİNİ :** Çıplak bacak ya kızım, bak buna derler bacak,
İkisi de muntazam, ne varmış saklayacak?
(Bacaklarını çarpıtarak gösterir ve elleriyle
şap şap vurur.)
Ne korkarsın açmaya, aç bakayım göreyim;
Malım meydana çıksın, ben notunu vereyim!
- MAKSİ :** Pek fazla meraklanma, bir açarsam korkarsın;
Sonra: «Annecim!» diye buca buca kaçarsın!
- MİNİ :** Boş lâfa karnımız tok, benim malım meydanda..
«Aç» deseler «onu da» ben açarım o anda!
(Eteğini kaldırır daha fazla açar.)
- MAKSİ :** Maldan, mülkten bahsetme, biz de saklarız onu,
Kız dudağın uçuklar sıyrırırsam bir donu!
(İki eliyle donunu aşağıya indiriyormuş
gibi yapar.)
- MİNİ :** Donu monu bırak da önce eteği kaldır;
Jüri önüne çıksın, bayan bacakla baldır!
Seçimde aday gibi amma da çok döneksin,
Nihayet anladım sen, örtülü ödeneksin!
- MAKSİ :** Senin her yanın açık, benziyorsun bütçeye..
Çimdik yersin popona böyle çıkma sütçüye!
- MİNİ :** Pek doğruymuş taşlarlar meyva veren ağacı,
Çimdik yedim, her yanımlı yarıyor acı acı!
Maksi falan dinlemez elin yoktur kararı,
Çindığı sallarlarsa tutarsın yıldızları!

MAKSİ : Eteğim maksi benim, çimdik yiyeyim niye;
Hem ne güne duruyor çanta ile şemsiye!
(Elindeki çantayı ve şemsiyeyi sallar.)

MİNİ : Cevap bulamayınca hemen zor kullanırım,
Ya sis bombası atar ve yahut cop sallarsın!
(Cop sallır gibi kolunu sallar.)

MAKSİ : İşte bu sözün doğru, daim cop kullanırım;
Yırtıcı aslan gibi hasmıma çullanırım!
Bir peşrev, bir el-ense ve bürüye sürüye;
Kravatı çözerim, getiririm köprüye!
(Peşrev yapar, Miniye el-ense çeker ve
boynundan kravat çözer gibi yapar.)

MİNİ : Köprüden Adalar'a ve Boğaz'a vapur var;
Beylerbeyi, Kuzguncuk, Haydarpaşa, Üsküdar!

MAKSİ : Kıyıları dolaşır, iskelelere uğrar;
Sabah akşam bu vapur ha babam kalkar, kalkar!
En sonunda yanma gelmişim gele gele;
Mini Etek ben sana yapayım mı iskele?

MİNİ : Hadi, dene bakalım, elini sür bir hele..
(Maksi, Mini'ye el atar.)
Çek elini popomdan terbiyesiz, hergele!
(Mini kızar.)

Düşüncenizde kadın sadece et demektir,
Halbuki mini etek medeniyet demektir!

MAKSİ : Mutlaka bacağımı görmek bunun niyeti;
Açtım işte gör, kurtul, sen de medeniyet!
(Maksi de eteklerini beline toplar. Bir oyun
havası müziğine uyarak ikisi de karşılıklı
göbek atarlar.)

PERDE

Mukadder ÖZAKMAN

İSTANBUL'UN 7 TEPEŞİ!

Erkekler için Platin günler başladı...

platin

TRAŞ BİÇAKLARI

**YÜZBİNLERCE
ERKEĞE
YÜZBİNLERCE
LİRA
DAĞITIYOR**

Ayrıca Platin traş bıçaklarının 5 lik ambalajları içindeki kartonda PLATIN kelimesini meydana getiren harfler var.* Bu harflerle PLATIN kelimesini tamamlayan 5000 lira kazanacak. Selo fan kaplı ve altın şeritli PLATIN traş bıçağını 5 li ambalajlarında alın Traşınız pırıl pırıl kazancınız bol bol olsun.

Platin traş bıçağını 5 lik plastik ambalajlarında nakit 1000 liralara 500 liralara, 20 liralara, 10 liralara, 5 liralara var.

İSTANBUL ve TRAKYA DAĞITICISI
MEKTA TİCARET A.Ş.
Atatürk Bulvarı - İstanbul Tel : 21 12 03

*İmzalanmış olan harflerin birer nüshası İstanbul 9. Noterinde mahfuzdur.

(İlanlık : 1895 — 40)

**Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.**

**Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
huyolda sizin için**

en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 — 39)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 13 —

Sofrayı topladı, hemen kapının yanına bıraktı. Ağzılarını sofraya sildikleri için ikisi de ellerini yıkmaya gerek görmediler.

— Şimdi, dedi Kel Hayri...

Yüreği hırp etti Ârif onbaşının:

«Şimdi kitabı çıkaracak.»

— Şimdi bi çay demliye mi?

«Vaaay»

— Yok, dedi onbaşı, şeye baksak, kitaba baksak...

— Bakakl...

O kadar iştahsız söylemişti ki Kel Hayri bu sözü, sanki pencereden bakalım der gibi söylemişti. Belki de çok fazla heyecanlandığı için onbaşısı öyle gelmişti.

Kara kitap, hiç de Ârif onbaşının düşündüğü yerdere çıkmadı. Kel Hayri, onu, yüküklüğün içindeki yatakların altından çıkardı geldi.

Kitabın ortaya çıkmasıyla bağırıp Ârif onbaşı:

— Tamam vallaha, aynen böyleydi...

— Benzer efendi benzer, dedi Kel. Bi kere yedigardaş gafaya goymuş, bizi zengin edecek...

Ârif onbaşı, titreyerek yaklaştı kitabın başına.

— Eveet, dedi Kel Hayri... Gördüğün rüyada evin gapısı yokdu deel mi?

— Yokdu...

— Tamaam, kitabın arkasından başlayacağız... Yırttım yırttım yapıkları çocuklara verdim...

— He...

— Heç sayamadın mı çocukların kaç dene olduğunu?

— Sayamadım ki... Amma elli gaddardı.

— Yüz demişdin ya...

— Bilmem ki...

— Eyi, biz bi elliye bakak, sona yüze bakarık, sona ikisinin ortası yetmiş yedinciye...

Kel Hayri, ilkin ellinci sayfayı buldu. Oradan mırıldanarak birtakım şeyler okuduktan sonra, başını salladı. Sonra yüzüncü sayfaya baktı. O sayfa üzerinde biraz fazla durdu, ama oradan okuduklarını da beğenmedi. Yetmişyedinci sayfayı açmazdan, plânı cebinden çıkararak yere serdi, inceledi, sonra yetmişyedinci sayfayı buldu okudu... Parmağıyla birtakım işaretler, birtakım hesaplar yaptı, arada bir mırıldanarak «Yenice» dedi. «Yedinci guyu» dedi. «Ordan sol, ordan sağ, gene sol ve bi esgi mezer... Ayın... Ayın... Ayın onyedisi...»

Bilgin pozuyla baktı Ârif onbaşının suratına:

— Gördün mü şu işareti? dedi.

— Gördüm...

— Çözdüm ne demek isdediğini.

— Essah?

— Essah... Bu guyu işde... Yetinci guyu... Şu da yedinci guyunun sol yanı... Sona sağ, sona sol ve esgi bi mezer...

— Mezer...

— Amma bişi var, define mezerin içinde mi? Yoksa aldatma mı? Bak işde, şu üç yıldız var ya Bi de bunları gözdük mü tamam.

— İşimiz üç yıldız galdı?

— Heye...

— Gurban oliym Hayri ağa, sen bilin artık, sen bilin.

— Yok gardaş, ben deel, kitap biliyor. Biliyon mu, ben bu kitabı nerden buldum?

— Bilmem ki...

— Desem şaşan galın.

— De hele!

— Hastaneden...

— Hastaneden mi?

— Hastaneden ya. Ben bi keresinde hastalanmışdım. Yatırdılar beni hastaneye, dediler ameliyat olacan. Ben de:

«Olalım doktor bey» dedim. Gızdı adam:

«Ulan sen mi bilin, biz mi bilirik?» dedi.

«Siz bilirsiniz beyim» dedim.

«Peki madem ne garışın bizim işimize?» dedi. Doktorlar nedense çok sinirli oluyorlar. Artık den mi bişe, demedim tabii. Heç ağzımı açmadım. Bizi ameliyat etti. Vallaha halen bilmem içinden ne kesdiklerini. Neden dersen heç mi heç doktorluğa merakım yok. Elbette işe yarar bir yerimi kesecek deellerdi ya, işe yarayan bir yerimi kesip atmışlardır. İşte ben orda hastanede yatariken bi hasdabakıcıyanan ah-bap oldum. Daha doğrusu ahbaplık da şöyle. Adam bana göz göre göre boynuz yaldızlattı, oldu bizim boynuzlar geyik boynuzu gibl. Bizim goğuşun deel de, yanımızdaki goğuşun bi hasdabakıcısı vardı. Şöyle ulak boylu, gıssa bacaklı bir avrat. Bu bizimki bununla dalgayı gurmüş. Gurmüş amma, hasdane çok sıkı...

Şunu deyimi ha, hasda gonusunda, ölmüşün galmışın, dertiden gıvr gıvr gıvr gıvr gıvr, bu konuda heç bi sıkılık yok. Amma velâkin narnıs dedin mi, hasdanenin başdoktorundan dut, gapıcısına gadar hepsi ayakda. Herifin adını unuttum, Hıdır'dı galiba. İşte bu Hıdır, korıkar hasdanenin bu sıkılığında. Bi gece yanıma geldi, bana:

«Gelsene acık dışarı» dedi.

Hasdabakıcı demek, hasdanede gıral demektir, hele gece yarısından sona. Biz getdik gıralın garışısına el pençe divan durduk:

«Buyur gardaş» dedik.

«Bak, dedi, sana çok önemli bi görev verecem, bi hasdanın hayatı buna bağıl.»

«De, dedim. İşin ucunda madem benim gibi bi hasda var. her şeyi yaparım.»

«Şimdi bak, şu oda var ya, ben bu odaya girecem, sen gapıda bekliyen. Uzakdan bi ayak sesi duyduymu, hemen gapıyı tıklat. Annadın mı?»

«Annadım» dedim.

«Biz içerde hasdabakıcıların gizli ameliyat yapacağız.»

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Kiodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Kadının varlığı

Karı koca, Paris'in en büyük caddelerinden birinde münakaşa ediyorlardı. Erkek, sinirli sinirli: — Benim işlerime karışma diye kaç defa söyledim, diye bağır-
dı, bu gibi şeylerde senin varlığın bile söz konusu olmaz.

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Ne dedin?... Benim varlığım söz konusu olmaz mı imiş?...
— Evet, istersen bunu sana ispat edeyim...

— Et bakalım...

Erkek, o sırada yanlarından geçen bir taksiyi çevirdi, şoföre:

— Mallot rihümne kaç fran-
ga götürürsün? diye sordu.

Şoför, «iki frank» cevabını verince, erkek:

— Ya arabaya karımla beraber binersek?...

— Farketmez, dedi şoför.

Bunun üzerine erkek karısına dönerek:

— Gördün mü?... dedi.

Aradaki fark

Mösyö ve madam Durand münakaşa ediyordu:

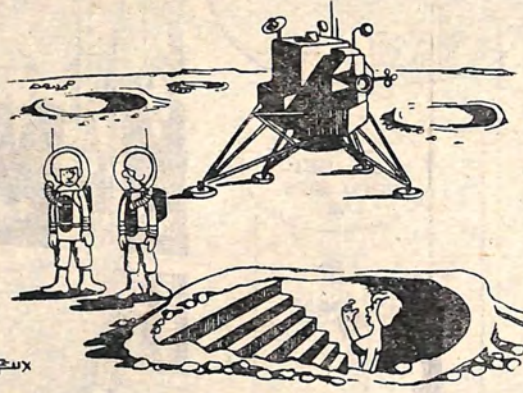
— Erkeklerle bir şey söylendiğinde, söz bir kulağından girer, diğerinden çıkar, dedi madam.

Mösyö hemen cevap verdi:

— Kadınlara söylendiğinde ise, söz, kadının iki kulağından birinden çıkar!

Yazısız

Pux

Yazısız

Kafa işi

Doktorun muayenehanesine gelen hasta:

— Kendimi son günlerde fazlasıyla halsiz hissediyorum doktor bey, dedi.

Hastayı iyice muayene eden doktor, tasdik etti:

— Evet, dedi, hem de fena halde yorgunsunuz... Size bir müdet bilhassa kafa ile ilgili işler yapmamanızı tavsiye ederim.

Hasta, üzgün bir şekilde içini çekti:

— İşte bu biraz zor olacak doktor bey, dedi. Ben berberim!...

Değmez

Madam Mc Intoshe, kaza ile bir şiling yutmıştı. Komşularından biri:

— Doktor çağırırsanız, dedi kocasına.

Mösyö kızgın, cevap verdi:

— Siz beni, bir şiling çıkartmak için doktora iki şiling verecek kadar aptal mı sanıyorsunuz?

Şükran borcu!

Yaman bir çapkındı. Göz koyduğu bir tanıdığı karısını baştan çıkararak kolaylıkla kaçırmıştı. İstasyonda, bindikleri taksinin şoförüne:

— Borcumuz ne kadar? diye sordu.

Şoför cevap verdi: — Borcunuz yok efendim. Parayı madamın kocası daha önce fazlasıyla ödedi.

Tren!

Bir Amerikalı ile bir İngiliz konuşuyorlardı. Amerikalı: — Doğduğum yer olan Texas'ın büyüklüğü hakkında size şu örneği vereyim: Bir trene binip yirmidört saat yol alırsanız, hâlâ Texas topraklarında olduğunuzu görürsünüz, dedi.

İngiliz dudak büküldü:

— Buna hiç şaşmam... Bizde de hâlâ bu çeşit trenler var!...

Para

Bir partide genç bir kıza bir delikanlı konuşuyorlardı. Konuları evlilik üzerine idi. Genç kız:

— Bence evlilikte en önemli şey paradır, dedi.

Delikanlı itiraz etti:

— Saçma fikir... Meselâ siz sırf parası için bir aptalla evlenir misiniz?...

Genç kızın gözleri parladı: — Bu kapalı bir teklif mi yoksa?...

Taktik

Güzel bir kız, caddenin bir tarafından diğer tarafına geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Yanına bir delikanlı yaklaştı:

— Affedersiniz matmazel, dedi, Georges Duval adında birini tanıyor musunuz?...

Genç kız, sâliyle cevap verdi: — Maalesef tanımıyorum.

Delikanlı gülümsedi: — Öyleyse onunla tanışmak ister misiniz?...

Sevinç

Küçük taşra hapishanesindeki kirek mahkûmunun hücre sine giden cezaevi müdürü:

— Hiçerini temizle, dedi. Yarın başsavcı gelecek.

Diğeri sevinçle yerinden fırladı:

— Aman ne iyi! Sonunda onu da hapsedmeye karar verdiler, ha?...

— Bu jimnastik hocasıyla insan jimnastikten başka şeyler yapmak istiyor!...

«Siz!...»

«Biz ya, dedi kızgın kızgın, beğenmedin mi?»

«Yok, dedim, heç beğenmez olur muyum? Siz isderseniz deel ameliyat, galb bile dakarsınız.»

Bekledim gapıda. Nasıl ossa gıraldan izinliyik, bi de cara yakdım «Alonda, Boyuna içimden derim, ulan bunlar nasıl ameliyat yaparlar? Daha bunlar doğru dürüs ekmecek kesmesini bilmezler. Ben kendi kendime:

«Belki de gece yarısı dokdörler bulunmadığı zamanlar, ameliyat yapmaya mezunlar» diyorum. Olur ya, hani boğazında bi iltihap falan vardır, oraya bi kızgın inne falan, filân...

Biraz bekledim, içerden bi avrat cilveleri sesi gelmeye başladı.

Ulan bu ne biçim ameliyat?

«Dur yapma, yapma» diyor. Galiba, dedim içimden, bu bi avradı ameliyat ediyor. Eyi hoş amma, ameliyat olan, avrat olsun, herif olsun, böyle fıkır fıkır gahgaha atmaz... Val-laha Ârif onbaşı her şey geldi aklıma. Dedim:

«Belki de hasdanenin bayılacak ilacı tükendi, şindi milleti gıdıklaya gıdıklaya bayılıyorlar!»

Amma bayılmaz ki bi türlü avrat. Boyuna gıdık gıdık güller, arada bir

ah der, sonra at kişnemesi gibi sesler çıkarır.

Ben artık, sanki içerde ameliyat olan benim gızımış, benim avradımış gibi ameliyatın sonunu sabırsızlıkla bekliyorum. Aradan tam bi saat geçdi, halen ameliyat bitmemiş, bizim hasdabakıcı dışarıya çıkmamış. Sona doğru sesler de kesildi. Ulan isden mi şindi, bu herif beceremeyip avradın sakat bir yerini kessin de öldürsün. Sona da işin fecatini görüp gendi de intihar etsin. Dayanamadım, gapıya vurdum. Daha gapıya vurmamla, yel gibi çıkdı geldi bizim hasdabakıcı:

«Ulan hangi taraftan?» dedi.

«Ne?» dedim.

«Tıkırtı nerden geldi?»

«Tıkırtı falan yok. Merak ettim de, bitti mi ameliyat?»

«Bitmesine bitti amma, acık daha dur, bir iki dikiş daha atayım.»

Bekledik tabii... Neden sonra çıkdı geldi hasdabakıcı:

«Tamam, dedi, get yat.»

«Nasıl oldu ameliyat?» dedim.

«Çok iyi oldu, çok iyi» dedi.

Ulan aldı mı beni bi merak. Aca-ba bu herif kimi ameliyat etti? Ya-tamadım o gece. Sağa döndüm uykuyu yok, sola döndüm uykuyu yok. Gafama goydum, gedip bakacam. Dışarıya çıkdım, ayaklarımın ucuna

basa basa odanın gapısına geldim. Şöyle bi sağma soluma bakdım, kimsecikler yok, açdım gapıyı usulca, girdim içeriye. Bi de ne görsem beğenin?...

Ârif onbaşı sordu:

— Ölmüş ki ne ölmüş?

— He, ölmüş...

— Vah gariban vah, mutlak fakir fukara avradıdır.

— Ölmüş ki ne ölmüş.

— Vah garibancık vah!...

Güldü Kel Hayri. Başını salladı muzip muzip:

— Deel, dedi, deel... Bizim bitişik-deki goğuşun hasdabakıcısı avrat. Avrat yatar yatakda üpürüyor...

— Niye, bitmemiş mi ameliyat daha?...

Kel Hayri, bilgici bilgici baktı Ârif onbaşının suratına:

— Anna oğlum anna, dedi... İşle biz o ameliyattan sona hep bi bekçiliği yaptık. Gelirdi hasdabakıcı, bana derdi:

«Tamam, bu gece ameliyat var.»

Ben de:

«Tamam, hazırım» derdim.

Garşılık olarak da bana, arada bir gaynamış patates, biraz pelte, bazan da portakal falan verirdi. Amma herkeşe gızdı goğuşun içinde cara içiyorlar diye, bana gızmazdı ve ne derdi biliyon mu:

«Onun raporu var, dokdördan, cara içmeye mezuundur o. Çünkü ciğerlerindeki hasdalık, ne kadar çok cara içerse o kadar çabık geçecekmiş» derdi. Ara sıra benim önlüme bi paket cara atar:

«Al baalim ilâcını, hasdane kesesinden» derdi.

Yaa, işte böyle...

Ârif onbaşı:

— Hani kitabı annatmadın, dedi.

— Kitap, kitap ya... Lâfi nereye getirdik, nerede unuttuk. He işde, onu diyecektim. Hasdaneden çıkmama az galmışdı, bir gün o hasdabakıcı avradı yakaladım gori-dor-da, dedim ki:

«Baalim ben gettikten sonra, sizin gapıyı kim bekleyecek?»

Avrat ahortlu ki ahortlu:

«Buluruz senin gibi bi salak daha» demez mi?

Gızsan ne fayda eder, gızmazsan ne fayda eder. Zaten bugüne kadar beklemişin bekliyeceğin kadar. Amma avrat ardından dedi ki:

«Ne yani, beni tehdit mi ediyon?»

«Yoo» dedim.

Yürüdü getdi. Giderken:

«Gonuşacak bi şeyin varsa, bu gece gel de ameliyat odasına gonaşak» dedi.

(Devamı var)

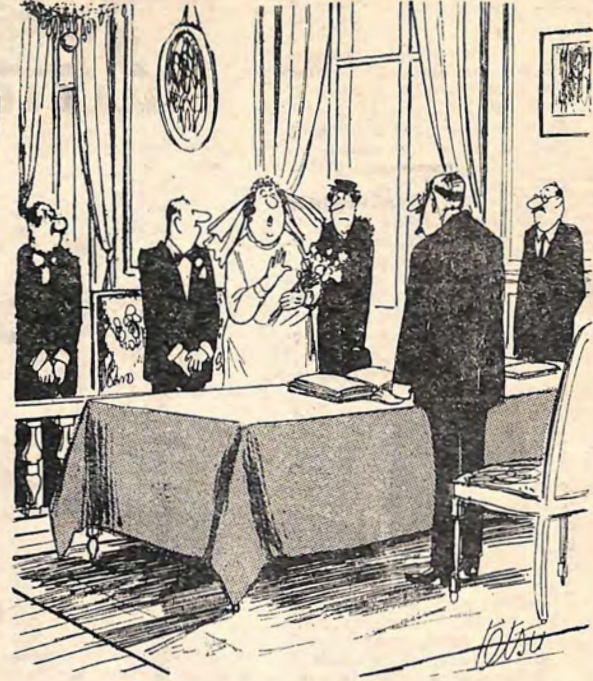

YAZISIZ

Dünya Karikatürleri.

—!

— EVET !.. AMA BEN ONA İLK VE SON EVET DEĞİL ŞİMDİR !..

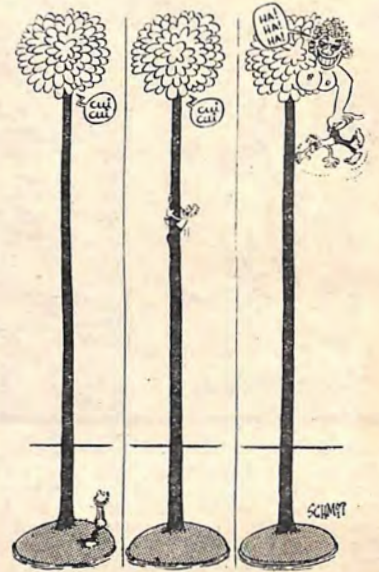
— YİRMİ YAŞ BÜYÜK OLSAYDIM, YÜZLÜĞÜZDEKİ ANLAM BÖYLE OLMAZDI AMA !

— SEYİRCİLER YAZARI İSTİYORLAR !..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

— NE TUHAF YAHU ... BİRİ DUA EDİYOR GİBİ GELİYOR BANA !..

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

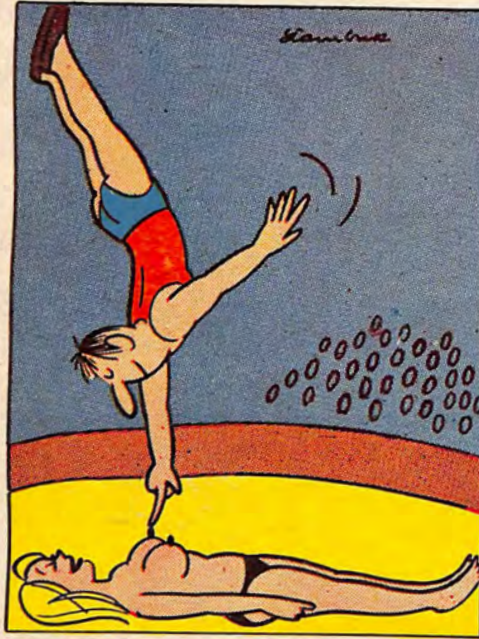
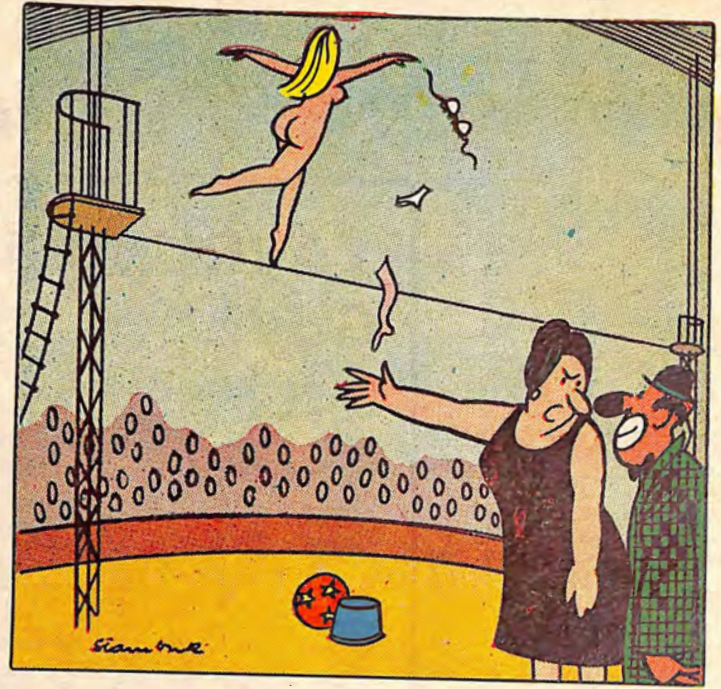
şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

AKBANK

(Ak. : 41)

A K U L A

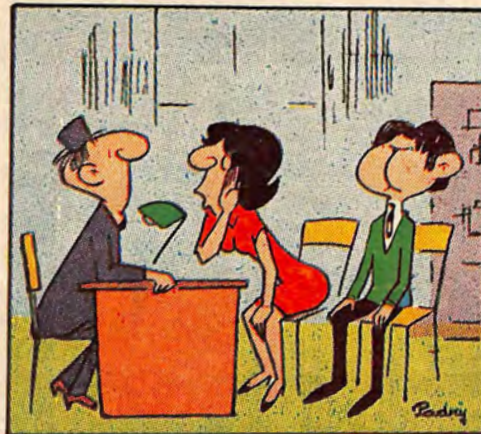
— YETER ARTIK SÖYLE ŞU KIZA DENGESİNİ KAYBETMESİN !

— BEN AYNI FİKİRDE DEĞİLİM... ÇEHRENİ ŞAHANE BULUYORUM !

— SEN BENİM EN BÜYÜK AŞKIMSIN !

— OĞLUMUN B.B'YE OLAN DÜŞÜNÜŞÜ. NE ÖNCE ALDIRMIYORDUM. AMA BAKIN, HER ŞEY DIŞA VURDU ARTIK !

— ÇOK SEVİMLİ BİR ODA AMA, ANAHTAR DELİĞİ NE KADAR ACAIP !